THE MAGAZINE.

ST. THOMAS' COLLEGE, TRICHUR.

Editor:-- (*Eng. Section*) Joseph Pettah, M. A.

VOL. XIV. | DECEMBER, 1938. | NO. II.

NOTES & COMMENTS.

Peace and the Peace-makers:

The yuletide is upon us, but alas, where is its peace! We scan the horizon all around for the promising speck, but all our search is in vain. The clash of conflicting claims of the nations reverberates from all sides. Even the pretence of peace the profession in favour of disarmament, is thrown to the winds and the nations have proclaimed their determination to pile up offerings on the altar of Mars. Great Britain is making feverish efforts to make up their lee-way in the matter of munitions. She feels that "Britain must be made so strong that the world will know that any efforts we make to promote peace are influenced not through fear of war but through hatred of it." The U. S. A. has, it seems, spent since the beginning of Roosevelt's Presidentship 6,443,900,000, dollars on Army, besides several 'special appropriations'; and "still the President asserts that the

country is not ready to defend itself". As regards Russia, Germany, Japan and Italy, they do not at all make any secret of their surging militarism. Premier Chamberlain and President Roosevelt seem to be out for establishing what may be called an 'armed peace'. But average common sense and a cursory reading of history would suffice to tell anybody that real peace does not lie that way. These good people and with them many others, too, appear to have pinned their faith on physical force as the ultimate sanction behind world's peace, What a colossal and lamentable blunder that! And it requires no prophet to predict that unless and until they give up this quest of peace in the dreary regions of bayonets and bombs and come back to a full and loyal appreciation of the moral values, there can be no peace and no security in this world of ours,

The moderns and the morrow:

Of more lamentable consequence is the confusion, which seems to possess young minds, about the fundamental concepts of freedom and liberty. The modern world "understands freedom too often as the right to do whatever you please, or the absence of constraint. This is not freedom but license, and very often anarchy. Freedom means not the right to do what you please, but the right to do what we should in order to attain the highest and noblest end of our nature". Such freedom, if it is to be enjoyed by all the members of a community, either political or social, entails discipline. So, discipline, far from being a check on individual independence, is on the contrary the very condition, the *sine qua non* of all true freedom. We would repeat that this discipline is a very simple affair; it is summed up in the homely rule of "a time for everything and everything in its time" But at the same time it plays the most important role in character building. It is what transforms the original instincts and emotions of the individual into effective power. In the words of Prof. M. S. Sreenivasa Sarma, discipline "means the discriminate use of life's tools and materials for the building up of personality. It is the self in action, the self in the process of cultivation in some

social medium. It is the intelligent control of behaviour, the dominance of will over desire……A well attuned nature, a masterful disposition, a powerful personality, are all characterised by a high degree of discipline or self control". And he concludes: "Discipline thus is the condition of virtuous life, the foundation of freedom and personality, and the measure of moral manhood".

It is a thousand pities therefore that many of our young friends do not realise the true nature or the inestimable advantages of discipline. How much more beneficial to themselves and helpful to others would it have been, had these youngsters developed the habit of an occasional act of self-denial, of self-control, in class, at home, in the play-ground, on the College premises. It is such little acts that keep the faculty of effort alive in us. Says William James in his *Principles of Psychology*. (quoted by Prof. Srinivasan): "The man, who has daily inured himself to habits of self-denial, will stand like a tower when everything rocks around him and when his softer fellow-mortals are winnowed like chaff in the blast" And how easy will it be to acquire such a towering strength of character if only a real attempt is made, beginning with very little things!

The lack of discipline and the mistaken notions about freedom and prestige, increasingly prevailing among student-folk, have become such an alarming menace to the future of the nation that all the leaders of the country have thought it imperative to sound a clear note of warning, to make an ardent appeal to the good sense, to the noble and generous impulses of the Indian youth. It is very much to be hoped that this earnest appeal, coming as it does from the true friends and sincere well-wishers of the student-folk, will meet with a large-hearted response from them.

The Day of thanksgiving:

December brought us once again the Feast of our Patron. The Great Hall was crowded to over-flowing; all faces beamed with joy; and the usual address of felicitations and thanks, of filial love and loyal devotion, was presented. This year the

function had a special significance, since we are in the *shastipoorthy* year of His Excellency the Bishop. Also it was the first time His Excellency was in our midst since he had safely passed through an attack of *erysipelas*, which gave us all a few days of grave anxiety. It was therefore with hearts raised in fervent thanksgiving to the all-merciful Providence for the great mercies He had vouchsafed unto us, that we greeted His Excellency on the 3rd of December and wished him a happy feast and many a return of the same. Even at sixty our noble Patron is full of zeal and enthusiasm for the College. May he be spared long, all hale and hearty, to shape and support our efforts and to guide our destinies.

xx xx xx

Mother and materfamilias:

These are days of great controversy about women's role in society. The following extracts from the letter of 'an exasperated son' to the *Madras Mail*, will be read with interest:—

"To me the word 'mother' has always meant someone who is honest, essentially womanly, lovable and looks forward to love from her children".

xx xx xx

"The mother, as she should be, is the heart of the home. If this part of the household functions properly, we can rest assured that the home will be a cheery, contented one.

It is not outside truth to affirm that in families where the mother's influence is either nil, because she is away, or slightly felt because she has many outside interests, children and even older people lose their bearings. and drift into difficulties".

Alumnus Illustrissimus:—Our most hearty congratulations to the Hon'ble Chevalier C. J. Varkey, M. A., K. S. G., the new Minister for Education to the Government of Madras. Chevalier Varkey is an Old Boy of the St. Thomas,' and we feel ourselves greatly honoured by the great distinction conferred upon him. Also he was all along a Professor, one of our own.

brotherhood, till very recently when the call of the Motherland came to him to serve her in a wider field, on a higher plane. Even as a Professor,—and a model one at that—Mr. Varkey's extra-curricular activities were very often a large portion of his work. He would not hide his light under a bushel, nor bury his talent for fear of losing it; but has always stood out as a great apostle of action, a shining example of social service, a striking illustration of the potentialities of the teaching profession. Verily, we are reminded of the late President Wilson of America, and President Douglas Hyde of Ireland. Their environm ents gave them a wider sphere, greater opportunities; but the moral is the same.

Again, the Hon'ble Chevalier is a great encouragement, a noble inspiration, to young men on the threshold of life. He is a self-made man in the fullest and noblest sense of the word. No 'nobiles magistratuum' went before him to pave the way; no godfathers stood by him to lift him into convenient official berths; no godess of fortune favoured him with any lucky windfall. He had to forge it all for himself, and every step and every stage in his phenomenal career he has achieved by dint of his untiring energy, his unflagging zeal, his unbounded enthusiasm for service and sacrifice; thereby proclaiming to the young 'novices' in life that even in these days of educated unemployment and general despondency there is place for real ability and ardour, for foresight and resourcefulness, for character and grit. We admire Chevalier Varkey for his high ideals, we applaud him for his signal achievements, we felicitate him on his well-merited elevation, we wish him ***multos annos.*** We also appreciate the solid statesmanship of the Prime Minister, the Hon'ble Mr. C. Rajagopalachariar, in having given a striking proof of his impartial solicitude for the interests of the minorities; and we offer him our sincere thanks. The right man to the right place is what the Premier has done in appointing Mr. Varkey to the educational portofolio. We respectfully approve of his taste and heartily applaud his tact.

The Philosopher?

(K. Raman Unni Menon, Cl. II.)

The house was listening with rapt attention to the eloquent and fluent orator—the audience hung on his lips. Each man held his breath lest it should break the serene stillness; some regarded the lecturer with wide open eyes and craned necks, in their anxiety not to miss a single word that escaped his lips.

The speaker, who was hailed as a second Demosthenes, seemed to confirm the statement that appearances are deceptive. His outer equipment was simply bizarre. His bald head, unshaven face, flowing and snow-white beard, prominent cheeks, aquiline nose, the uncommon lustre in his eyes, his tattered finery, and his dishevelled and knotted hair spoke for the man. Every gesticulation he made, every word he uttered, betokened the fervent ardour of a fanatic. He stood there—the marrow of reckless hardihood, bigoted zeal and austere self-abnegation. But the notice circulated by the convenors of the meeting had prepared the people for his uncouth and unprepossessing appearance. Sagar, the notice had said, was a philosopher, an ascetic, of great repute. Indeed, many had really come to the meeting with the idea of enjoying the fun—to see a philosopher fresh from the woods and hear his nonsense! But, as Goldsmith would say,

'Fools who came to scoff remained to pray'. The topic was a religious discourse, the lecturer was a dervish who had long renounced the world, who had led the life of an ascetic or mendicant in the forests, with the sky for a roof, nature's bounty for food and the stony earth for a bed; and who now returned to the world for its good. As regards the exterior, the speaker amply fulfilled their expectations; but his speech far exceeded

their wildest imaginations. He did not keep steady to one theme – the transition of thought, which he dexterously handled, was astounding.

The meeting was drawing to a successful termination, when the deep silence was rudely broken by the measured tread of policemen. The next moment the khaki uniform of a Sub-Inspector blackened the door. The lecturer turned green as a lizard. The police marched up to the platform and arrested him. Pandemonium ensued; resentment ran feverhigh; flesh and blood could not tolerate or endure this. How dare those audacious rascals lay hands on a hermit and here was one who was over and above the common run of the order. Brickbats, stones—nay, whatever came handy to hands—came flying thick and fast. The police with some strain restored order and peace and announced, amidst hooting and hooliganism, that their favourite was none but an escaped lunatic who had baffled pursuit for a considerable length of time!

The audience was flabbergasted—the electrifying news came upon the unwary public as a bolt from the blue. They could not believe their ears or their eyes. Everyone stood aghast and turned an enquiring face to his neighbour. By turns every man's eyes travelled to the madman and policemen. Some who had wept with emotion during the fiery speech, were exasperated to madness—they seriously doubted whether the Sub-Inspector was labouring under a delusion. Their infuriated cries demanding explanation were the first words that greeted the declaration.

The Sub-Inspector with a benign nod proceeded to recount the strange man's stranger biography. 'Born with a silver spoon in his mouth and bred in the lap of wealth, he had grown up enervate, self-willed, conceited and obstinate—the spoilt child of parental dotage. He had all that money could buy; parental weakness winked at the blemishes in him. To make matters worse, his parents died early, bequeathing to him a fabulous legacy of uncounted wealth.

Naturally enough, the young lord fell into evil ways. Sycophants gathered around him to fawn and flatter, encouraging him to persist in the folly of his mad course. He was rushing headlong to ruin and the few well-wishers of his father, try as they would, could not stem the stupendous drain depleting his coffers. When some made bold to advise him, he flew into a rage and bade them begone, saying that he knew how to deport himself.

No wonder that very soon the prince was reduced to penury. Foul carousals, drinking bouts, debauchery, the turf and gambling, had consumed every pie of the vast hoard the assiduous parsimony of his progenitors had accumulated. It became impossible for him to eke out a livelihood. The prince of yesterday wandered in the streets, begging from door to door. His erstwhile faithless friends–flattering foes–did not condescend to notice him—some were at a loss to recognise him. Their doctrines fashioned to the varying hour, they had pitched upon another milch cow. Too late, he was convinced that "Most friendship is feigning, most loving mere folly". The none too strong man could not stand these misfortunes, following one another with bewildering rapidity. His mind gave way, his wits were dazed and he turned crazy.

The man had a *penchant*–his idiosyncrazy—for playing the philosopher. At times, when his gift of the gab played to the tune of the promptings of his head–when the brain ordered and tongue tallied–he used to harrangue his fellow lunatics in the asylum with consummate skill. The solemn gravity on his face at such moments were a treat to watch, his words were a veritable feast for the ears. He could give lectures with the fire of a Boadicea and his vehement speeches had drawn iron tears.'——the Sub.-Inspector paused——

The president now hastily consulted the messages, congratulatory and otherwise, that littered the table. He picked up a telegram. It ran–

"Regret inability to attend —— Sagar".

*EXAMINATIONS.**

by Paul Verghese, Esq., M. Ed. (Leeds), B. A., L, C. P. (Lond.), M. R. S. T. (Old Boy)

At present we hear a lot about examinations. The influence and the reliability of examinations have become much more important topics in recent years, because the careers of so many thousands of young people are determined largely by an examination result. From the very bottom to the top of the educational ladder, education is at the present moment very largely controlled by examinations. As they are considered to be the Alpha and the Omega of education, there has been an ever growing volume of trenchant criticism on them. "School examinations are much like a lottery", "system that inflicts unfairness", "they label failures"—these are some of the strictures levelled against them. Prof. J. Burnet wrote more than a couple of decades ago thus: "The written part of the examination can only deal successfully with that part of it which is destined to be forgotten as soon as it has served its purpose and it can tell next to nothing of what is to remain as a possession for ever". (1) We have to admit that there is some truth in the statement.

The art of examining in the field of education is probably the most difficult. Investigators have brought to light a a number of factors which contribute to the unreliability of estimates of general ability based on traditional examinations. Great divergencies are usually found between the marks of the individual examiners assigned to identical answers (2) and it is

(1) P. J. HARTOG: Examinations and their Relation to Culture and Efficiency, Lond. 1918, Introduction, P. xiv.

(2) Ibidem, p. 119—121.

* Mainly adapted from "An experimental Study of Standardised Tests for Selecting Secondary School Pupils" by PAUL VERGHESE, M. Ed. Thesis, Univ. Leeds, 1938. -- Chapter I.

even conceivable that the same examiner would give different marks if he assessed the same paper at different times. In other words, the results are obtained from mere opinion which varies from person to person and cannot be repeated by one if he cares to try. The tests then evidently become "merely a matter of taste" or "subjective". The examination therefore signally fails to satisfy those criteria of validity and reliability which statistical science has recently established.

And what of the influence of this unreliable examination on children? "(They) look as if they were carrying all the cares of the world on their shoulders and look like old men and women. The parents have made them feel the tremendous importance of the examination". (1) The simplest way to eliminate these evils is to do away with the examinations. But this is impossible. Let us see what the Consultative Committee remarks on examinations (2)

"...the most pleasant of parks will none the less have an entrance and an exit:...We recognise that a final examination may to some extent cramp the free growth of the schools. But we feel that their pupils may be handicapped by the absence of any form of guarantee of their work, and we feel that the schools themselves may become uncertain in their aim and vacilating in their methods, if they have no suggestion of a definite standard to guide their work. And after all, examinations are like the running of a race, and few of us really dislike races, or can avoid, in the course of our lives, the running of some race which is set before us. There is a wisdom in the saying of Plato, that 'the life without examination is a life that can hardly be lived!"

Thus though the examinations have some glaring defects they are not an altogether unavoidable evil. (3). Human ingenuity will never invent an infallible test of qualification. If education is to be efficiently organised, some test of qualifica..

1) Board of Education Pamphlet No. 110. on HOME-WORK 37, p. 17.

2) The Education of the Adolescent. H. M. S. O. 1926, Introduction, XX.

3) W. BOYD: An Exploration of the True False Method of Education, The Forum of Education. vol. iv. No. I, 1926, p. 34.

tion is necessary. A system of promotion based on nomination is impracticable. "There may be bad examinees, there may be bad examiners and there may be a bad system of examination. all three exist to a degree....All of them are open to improvement", (1)

Examinations have become the chief link between society and schools. In one respect they may be viewed as tests of competence on entry into the world of occupations. Their value as tests, therefore, ultimately depends on the needs of that outer world for which education is assumed to be a preparation. They are thus both a social and a school problem. Social system is not stable. What is true today will be irrelevant tomorrow. An old system may be defective if social conditions change, and the tests of competence should also be specially adjusted to satisfy the needs of a new order. (2) In all walks of life, commercial and professional we want efficient people. The purpose of the examination is to test the efficiency; and standardisation is the essence of any efficient test. (3) A good examination is expected to have both prospective and retrospective values.

It is known that the usual examination only furnishes a measure of what one has done in the past but not what he will be capable of doing in future. We want to emphasise the latter portion well; we are in search of tests to measure the capacity of the mind (the native general intelligence) and not exactly the content.

Some of the most serious complaints brought against the examination system in vogue are, that it produces topsy-turvy results; apparently brilliant children fail hardly for any reason that others could see; some unsuccessful candidates are

1) E. A. GARDNER, See Report of the Educl. Association Conference, 1925, p. 1.

2) See C. D. BURNS" Essay in Essays on Examinations, ed. Hartog& Rhodes, London, 1936. (3) The Examination Tangle and the way out, ed, Rawson Lond. 1935, p. 46.

possessed of greater natural ability than some of the successful candidates; and that above all, examinations have resisted the introduction of better methods—methods which have given proof of their effectiveness in other spheres.

We have noted that the greatest evil of the usual examinations is that they are unreliable and that they do not tell what a child could do and can be taught to do in future. Our next step, therefore, will be to devise more refined methods of examining pupils to indicate what a child will be capable of doing in future and thus make examinations more trustworthy.

Many of the evils of the examinations can be remedied by (i) adopting new-type tests or objective tests (the tests are made objective by means of standardisation) to make the examination system scientific and (ii) introducing intelligence tests to assess the capacity of the mind.(1) Education is gradually approaching to scientific standing and the essence of science is measuring. Now we may adopt quantitative methods and thus set up a standard to which we and others may refer to our common satisfaction. Then it becomes 'objective'. The Americans call it fool-proof test—which prevents the examiner from making a fool of himself. Human nature seems to have an inherent faith in figures. It is beyond dispute that some sort of quantitative criterion, being more precise and objective, would be more easily acceptable than a bare statement of general impressions or of personal experience.

It has been shown that standardised tests will consitute a better method than the usual examinations chiefly because of two reasons. One, they can be administered easily, since the answers are definitely either right or wrong, and so they do not allow partial scoring and two, they give more reliable and valid results, because they form a better objective standard of comparison by which the subjectivity arising from the personal factor of the examiner's mood is eliminated.

1) New type tests and Intelligence tests are both standardised tests.

Many militate against mental measurement or intelligence testing. The opposition comes to some extent from people who have very little acquaintance with them and who on this or that ground believe that intelligence is not susceptible of exact measurement. But Freeman has made the position of a mental tester clear when he said, "that mental tests are not absolutely new devices. They are not magical instruments for the discrimination and measurement of mental capacities. Their fundamental characteristics are the same as those of the ordinary examination with which we have been familiar so long" (1) Our question is "if we examine, why not we examine well?" It is also alleged that the new-type test requires only the acquisition of facts and information and memory rather than ability to reason and real understanding. This criticism is far-fetched; factual knowledge and reasoning are not independent of each other. To reason one must at least have something to reason about; facts have to be accepted as ultimates (2)

No psychologist maintains that intelligence tests should be the sole means of estimating the quality of the candidates for higher education. It is clear that a child must have some degree of educational attainments as well as capacity for school progress. Possession of intelligence and its use are highly necessary for a successful performance. (3) Thus the process of promotion or selection will have to be based on both the advantage the boy has taken of previous opportunities and his capability of profiting from future ones. These considerations not only point to the fact that examinations of attainments can never become obsolete (4) but they also bring us nearer to the

1) F. S. FREEMAN: Mental Tests, U. S. A. 1926, p. 14.

2) See I. L. KANDEL'S Article in The Year Book of Education, Lond. 1938, p. 263.

3) See D. W. OATES: The Relation of Temperament and Intelligence to Scholastic ability, The Form of Education, vol. vii. No. 3, 1929.

4) P. J. HARTOG, School Examinations Surveyed, The Journal Education, Jan. 1934. p. 6.

problem of converting them into objective tests and including intelligence tests in the examination system.

Examinations determine the prestige of the school, the teacher and the entire subsequent career of the pupils concerned. So it is clearly important that effort should be made chiefly to improve the technique of examination so that promotion may be effected in a rational manner without committing intolerable injustice to the children.

Shakespeare's Personality.

Mr. V. R. Subrahmanian B. A. (Hons), Research Student.
(Old Boy)

It is a trite but true observation that every man lives in a world of his own. This is made clear by a proverb like 'There is nothing good or bad but thinking makes it so.* Man is the measure of all things including good and bad in this universe of ours. We conceive values as correlative to our own self, the self being something unique in every human being which he brings with him to experience and which urges him in all activities to seek value. This something in us, composed of our mental and spiritual apparatus with which we begin life, we call personality. Character on the other hand is the driving force in our mind which determines our conduct. Hence, character if I may say so, is only the active part of our personality we bring out on a particular occasion.

Having thus made clear the scope of our investigations we will examine the materials in hand that throw some light on our question. As a matter of fact we know quite a lot about

* Most proverbs express or rather emphasise a partial truth, or a certain aspect of a truth; and this proverb is no exception. There are in fact many things in this world which are either good or bad independently of what any body may think about them—Ed.

the man Shakespeare, more than we know about the life of Spenser for example. Though the broad outlines of his life are clear we do not have anything of a distinctly autobiographical nature or a biography by a friend or contemporary who understood him, as in the case of Wordsworth or Shelley. Excepting for the sonnets, which in the opinion of competent critics like Mr. Beeching and Prof. Bradley are substantially personal, we have only his dramatic writings to go by, in addition to a few contemporary tributes paid to the noble nature of the man.

There are only three contemporary references to Shakespeare the man. Chettle praises his uprightness of dealing and his honesty[i. e. honourableness] and Jonson calls him gentle and says "I loved the man and do honour his memory on this side idolatry as much as any. He was indeed honest and of an open and free nature." According to his acquaintances, one of them a poet and dramatist of no mean merit, we know that Shakespeare was a man of lovable disposition, honourable and of a free and open nature. He was also gentle and sweet-tempered and if later gossip may be given credence to, made good company and was of a very ready, pleasant and smooth wit. In his daily intercourse with his associates and friends, he was quite unassuming in behaviour, though he could not but have been conscious of his genius.

All this bespeaks a free and generous nature, naturally healthy and of good impulses, capable of taking the best side of everything and never doubting the goodness of mankind. When we come to his works, impersonal and unobtrusive as Shakespeare generally is, he betrays himself at times and makes his figures speak out of character, thus affording us some clue to his mental outfit. We gather the impression when we read his plays that he was the same kind of man as a Scott or Fielding but not a Shelley, Wordsworth or Milton. He does not seem to have been a powerful creature like Fielding, though not physically feeble or inactive; nor does he appear to have

loved violent physical exercise as Scott did. He was no doctrinaire or moralist nor was he a fanatical or one-sided Puritan. His imaginative sympathy was too wide and all-embracing to make him see persistently only one particular aspect of things, nor was he made of the clay out of which heroes and martyrs are moulded.

His imagination was more Eastern than Western in its nature. We agree with Dr. Bradley when he says that he would have liked the Arabian Nights better than Dumas. This view is clearly brought forward by Frank Harris, who contends that Shakespeare was not at all a man of action in the accepted sense of the term but was a dreamer and a quasi-metaphysical lover. He carries conviction when he brings in proof of his statement, that even when he had not mastered his art, he succeeded in portraying the ineffectual but beautifully poetic Richard II, the saintly but unpractical Henry VI and the almost girlish Arthur, but that his men of action of this early period are mere copies and conventional figures.

The attribute 'of a free and generous nature' can be applied to a good number of his heroes. Othello, Hamlet, Brutus, Lear, Timon, Antony, Coriolanus, Prospero, Troilus and Orlando can be said to have shared Shakespeare's personality in varying degrees and of them, as we shall see, Hamlet approched nearest to Shakespeare in his 'intellectual, unrest, morbid brooding, cynical self-analysis and dislike of bloodshed.'

According to Frank Harris, Shakespeare has painted himself in all his works. We get pictures of him in every stage of his life. The young lover Romeo, philosophising and playing the thinker in the heyday of his passion, the irresolute and intellectual Macbeth, the philosophic dreamer Duke Vincentio in Measure for Measure, all betray Shakespeare's Hamlet-like qualities. If we combine the characters of Romeo, the poet-lover and Jacques, the pensive-sad philosopher, we have almost the complete Hamlet. And why did Shakespeare

endow all his heroes with passionate conflicting sympathies and impartial intellect, with this love of thought and introspection, with wonderful imagination and poetic power, with this inherent capacity to think, to dream and to doubt if he himself did not possess it like Hamlet?

We can understand Hamlet's doubts, Lear's sublime madness and Timon's misanthropy, when we consider the reactions produced by ordinary men and women on a nature sensitive and intense but not particularly active or volitional. The effects of disillusionment about the goodness of human kind, the various problems of friendship, love, etc. which admit of no absolute and definite solution, make such a nature doubt the reality of everything sublunary; they set it thinking whether after all we are not of such stuff of which dreams are made and the whole world a vast theatre where actors and actresses make regular appearances and exits followed by everlasting silence.

It will be interesting to notice the tastes and views of such a personality when placed in particular circumstances. Shakespeare, it seems to us, conscious of his intellectual and and spiritual superiority, felt his social position galling. Nevertheless we have reason to suppose that he believed in degree and thought that inequality was essential to stabilize society. His ability to understand all shades of character and opinion must have saved him from the danger of becoming an extremist either in religion or politics. Anyway he betrayed the intellectual aristocrat's contempt and dislike of mobs, political as well as intellectual, but his free and generous nature stood in the way of his ever painting even a complete miser. He appreciated music and in special valued its soothing effects when in love or in mental anguish. He seems to have preferred the violet among all flowers. He disliked and hated all dogs except hunting ones and his worst name for a man is a dog, a fawning spaniel. He loved the chase but understood and

MUL
101152

sympathised, if not actively, even with the hunted animal. Perhaps his dislike of dogs and in special the spaniel variety of the canine species was because they stood for everything that he disliked in man. Dogs were flatterers, they followed you in prosperity, left you in the lurch in adversity, they had no dignity, no individuality of their own.

Shakespeare in an age of courtiers stood alone in native independence of mind. His dedication of Venus and Adonis to the noble Lord Southampton is at once modest and dignified. Behind all his questionings and whys and wherefores, he retained perhaps in spite of himself a shrewd head for business and returned a comparatively rich man to his native village from which he had started penniless.

To sum up, Shakespeare was in essence centrally minded and kept his faith even in his worst trials. In the words of Keats who understood him as few did, "Shakespeare led a life of allegory; his works are the comments upon it". In King Lear he has succeeded in showing truth in its bleakest and most terrifying form as Beauty; in the Tempest he has succeeded in showing Beauty at its serenest and most blessed, as Truth. Had he been of a theorizing nature, he would have chanted with Keats,

> Beauty is Truth, Truth Beauty, that is all
> Ye know on earth or need to know.

Bibliography:- Raleigh, Mackail, Bradley, Dover Wilson, Frank Harris. Victor Hugo, Compton Ricket, John Bailey, Macphail, etc.

College Popularity. *

(By C. M. Cherian, Cl. IV)

I might reasonably suppose that among my readers there are several aspirants to the glories of College Popularity. For their benefit, I propose to lay down here a few simple dicta, which, if carefully observed, will under all normal circumstances easily initiate any student whosoever into the lime light. I am perfectly aware that my readers would be inclined to question my authority. Well, I can only assure them that my conclusions, though not actually derived from personal experience, are truly founded on the keenest personal observation and study I am capable of .....As I begin to write, certain grave misgivings and fears creep over my mind, but a sense of selfless service sets my fears at rest, and bids me take up my pen.

I begin straightaway. First as to how you should behave inside the class-room. Bring as few books to the class as possible. It is not desirable that you laboriously carry about a number of books and note-books. Scraps of paper are always preferable. Scrawl on them in the laziest manner possible the notes that are dictated in class. Later, if necessary, in your private study, you can write them, out neatly in separate, well-bound note-books. After all you have plenty of time. Besides, let it be clear from the very beginning that both in the acquiring and in the keeping, popularity means a contiual sacrifice. One must realise that anything that is worth having cannot be had merely for the asking or wishing. You will have to take real pains. The point of the above-mentioned practice is that, unless you create the impression of an indolent and careless man, there is the danger of your being dubbed an idiot who takes immense pains, but never achieves any proportionate success. If, on the other hand

* A rehandling of an article originally contributed to "The Excelsior"

you conform to my suggestion, there is the glory of your being tolerably bright and at the same time extremely careless. Some simpleton of a neighbour would start up and ask : "Why, you don't read these notes at home?" " Notes! I can't read them for the life of me. I say, it's better to read a single line of any original book than to mug up pages after pages of these rotten notes. "

Pretend to be comfortably supine when some Professor, however learned or witty, is lecturing in great seriousness and trying really hard to make himself clear,and when a few servile devotees are jotting down notes or listening open-mouthed. You can be reading a novel. if you like. It is enough that you be looking into it, and turning over the pages. No matter if you listen also in the meanwhile.

Always be careful that you don't raise any learned doubt in class. A few students have very false notions on this point. They seem to think that to bother the lecturer with all sorts of intricate doubts is the safest way to popularity. This is an illusion. The average student hates learning. Himself posses-sing none, he is not prepared to admire it in others. So, if you want to escape being laughed at or thought a book-worm or something of that kind, be careful to conceal your learning. Another point is that to have any real doubt and to be anxious to have it cleared by the lecturer certainly bespeaks a deficiency of brains. One thing, however, that you can do is to reserve all your doubts for the Malayalam poetry classes. Those are periods when the back-benchers—and it is from them that you can expect to recruit most of your admirers—know not what to do. And he who offers to relieve tedium would be extremely welcome. Stand up boldly,in a defiant spirit if you like, and ask your question. Be careful that it is a delicious piece of absurdity, having preferably some direct reference to sex. If you succeed in provoking wide-spread laughter rest assured you are already halfway on the path to popularity. Extremely lucky for you, if you are expelled from the class. Then have you become a popular hero, and everybody likes you.

It is even more important how you conduct yourself outside the class-room. Strong individual convictious are a dire hindrance to popular favour. Either one should have none at all, or one should be ready to give them up. As long as you have strong individual convictions, these are sure to come into conflict with the opinions of your friends, and then, if you stick to them tenaciously-well, the chances are that you will not be sought for conversation, you will become unpopular. So that some insincerity and affectation are of the essence. You should be anxious to please, and be ready to acquiesce. "Kiya's performance! Simply hopeless! What d'you think?" a friend might say with supreme conviction. "Why, of course, yes," must necessarily be the answer. Otherwise it is all very unpleasant. Thus you will constantly be called upon to accommodate other peoples' notions in your head. This is bound to be slighlty inconvenient to a man who has his own things to occupy his head. And unless you have large empty spaces in your head, there is bound to be trouble.

You must needs lay claim to a considerably high level of intellectual excellence. There is a tendency, perverted no doubt, among students to judge of one another's merits by the results of the various examinations, and here the so—called hard-working students would offer terrible competition. How would you meet it? It won't do to give up the attempt in despair, and admit inferiority. Instead, bide your time, and shatter to pieces the false reputations which the drudges and bookworms have laboriously erected. "Well," you should say, "I do admit that I am not a genius—I haven't got an infinite capacity for undergoing drudgery. Blessed and great indeed are those who can shut themselves up in their cells, oblivious of all that takes place in the world in which they breathe, and pore over their books day after day and night after night. Those who take a wider interest in life must certainly suffer. We are weighed on the balance of examinations, and are found wanting. We can't help it. We simply can't.

Some of our Professors and other idealists are fond of telling us that a student should be a student and nothing else--he should not be a patriot nor a social worker nor even a social being. Do these people believe that a cloistered seeker of knowledge, as soon as he takes his Degree, would metamorphose into a trained citizen. It's all the merest nonsense. They always argue that there is the other side of the question. But I say there is none. There is none but this side".

You have need of a few staunch supporters—all of whom are tolerably popular and very forward. You must some how oblige them into your service. Yourself and your friends form a sort of society, with mutual benefit as the prime end. The members of the coterie should speak of one another before others in very glowing terms, and the alliance should be founded on the very healthy principle of mutual assistance, admiration and commendation. There must be perfect mutual understanding. I shall give one or two instances which, though not very interesting in themselves are, nevertheless, typical of the working of the clique. One the occasion of an excursion or so, the master comes into the midst of the students and asks: "Who among you is a good musician?" "Why, of course, Mr. P—," says one member of the clique, Mr. P—being another member. Mr. P— sings a song, during which time his friends clap their hands and beat time so violently as completely to drown Mr. P—'s voice. Mr. P— acquits himself in some such manner, while Mr. X—, who is no member of the clique, but a much better musician, is easily eclipsed. Now just imagine a business meeting of the homely sort that is generally held in hostels. That is an occasion when very great struggle for applause takes place. "Let some youngster do the garlanding," comes a proposal from the chair. Mr. P—, thoroughly grown-up, becomes desperate, stands up blushingly and says, "I say small boys are sure to spoil the business. Once, I remember a boy went and garlanded the lecturer instead of the president. Very awkward. that. So, I say, some elderly man must do it."

"You do it, then," suggest his friends. "Somebody must do it Why, of course, then—" And that is settled.

Undergoing small humiliations and indignities with a view to gaining more than compensatory glory is a very valuable principle. A student approaches the Literary Union Secretary and says; "Now, Mr. Secretary, I wish to be given a chance in the Inter-Collegiate Debate. As a rule, I hate to speak. But here I feel that this is a subject on which I can speak with great advantage." "But, my dear friend, the Committee must select" "Then please, ask them whether I'd be given a chance. If some how possible, try to insert my name also" There is the humiliation of it. But then the glory that it brings! To take another instance, suppose you make a contribution to the College Magazine, and the Editor says to you: "Well, dear Sir, I am sorry your article hardly comes up to the required standard." It is obviously foolish to give up. Don't hesitate to make a final effort: "Sir...being a beginner ......In fact I spent much time and labour on it...If by some process of transformation it could be made all right..." I need not particularly stress that you should promptly catch at every opportunity that will hold you up to the public eye. It may very well happen that you are not a good speaker. But shall you for that simple reason decline an invitation or forgo an opportunity to speak? Surely not. It would be a most foolish thing to do. Public speaking is certainly an elusive art; but for a student to ascend the College platform is perhaps the easiest thing under the sun. There is a singularly attractive and felicitous manner of speaking, which is to go on uttering, without a stop and with supreme ease, words whose arrangement does not betray any glaring syntactic or other mistakes to the listener, but which, nevertheless, convey no meaning whatever. Though I know certain distinguished speakers to be possessed of this most inestimable gift, I cannot vouch for it that those who do not possess it at present can acquire it by practice. But that is no matter. To come to the real point,

suppose you are called upon to address a College assembly, and you have no materials on hand. The easiest thing is to begin in a very low voice, so that hooting and jeering would at once come to your rescue. Hooting is indeed a blessing in disguise. It is justly to be attributed to the caprice or irreverence of listeners; and your reputation does not suffer considerably, though some might meticulously argue that a good speaker easily escapes hooting. But suppose the worst happens—there is no hooting. Even then it is not so bad as one would at first imagine. If you can show a bold front, and go on without dropping for some time, it is more than enough. No matter if what you say is not all sense. For, in an ordinary speech, nobody expects any revelation from you. Nor is it correct to suppose that your listeners in a public meeting have their critical sensibilities right on the alert. Even granting that a public speech is in some cases a terrible ordeal, does it last for more than a few miniutes? Finally, whatever be the way you acquit yourself, will not the dailies waft your name to the farthest limits of the land, and even abroad? Never do they report the catcalls which greeted your words. It is wonderful how many people are supremely ignorant of the glories of long-distance popularity.

Another cardinal rule to be observed is that you should always have a ready smile for all. No matter whom you meet. Only, you will have to smile in different ways in different cases. Very advantageous if you can manage that. Not necessary that your smile should have any personal or intimate significance. Just a bland, gracious smile and you pass by, a lovely man. If possible try to make your face look like a tooth-paste advertisement—teeth bare in one perpetual smile. Then, of course, your chances of winning popular favour are much greater.

Yet another and a very important rule is that you must be able to talk glibly on sports and cenema. It is always advisable that you know the rules of three or four games, and the

details of a few film-stories. Be familiar with the names of all the great champions in the various games, and all the famous stars of the film-world. Good that you keep a separate note-book for the purpose—I am not joking, I do really mean it.

Always profess to have the bitterest contempt for the authorities and your superiors, unless they be very, very popular. Affect to be very sincere and justly indignant whenever you criticise them. Don't pay any extravagant respects —even moderate respects, for that matter—to anybody, however brilliant.

Wearing a mustachio, imitating the latest fashions in dress, talking, gait etc, are other particulars which are no less important, though rather silly to mention.

To conclude, I have omitted much useful information in my anxiety to be rather brief. And with regard to the things that I have said, I don't claim to be infallible. My readers can take them for what they are worth. Also, I must point out that all the methods which I have suggested are not within the capacity of all students alike. One must have a definite knack to realise them in practice. Unless one has that knack, one is apt to fail like the Englishman who, according to Dr. Johnson, puts in "awkward flattery" and "gets a kick" instead of any reward. But, as you will easily notice, some of the methods are very simple and easy, and he who practises them carefully and diligently will, of course, to that extent, become a popular figure.

The Right to Strike.

By The Rev. F. X. Claraso, S. J.

It is too early to say how far the new Industrial Disputes Bill—perhaps Act when this appears—marks the dawn of that stage in which strikes begin to be unnecessary. It certainly contains the principle of conciliation and of joint control of many industrial matters, and this has been accepted by the employers. We cannot, however, as yet say to what extent employers will be prepared to deal with really independent unions, and, on the other hand, to what extent unions will be really identified with the interests of labour, and run on such sound lines that they will deserve the confidence of every honest citizen who wishes for justice and social co-ordination. The mill industry of Ahmedabad has had the rare privileged of initiating the conciliation stage earlier than is usual in the labour movement. But then the quality and prestige of the Ahmedabad labour leaders has been quite unusual. Conciliation and arbitration have worked so well and labour leadership has been so skilled there, that in all these years there has been only one serious strike, in 1923; practically all the other disputes have been won by labour, and real wages have consistently been higher, even considerably higher, than in Bombay.

LABOUR PROGRESS ABROAD.

Free trade agreements, collective bargains, some sort of joint committees, and machinery for conciliation are now accepted in one form or other by most industrial countries, always excepting U. S. A., where in spite of labour legislation the employer-worker relations do not seem to have emerged from the chaotic state, and the totalitarian states, including the U. S. S. R., where freedom does not exist. New Zealand with very strong trade unions was free from strikes between 1894 and 1907 owing to a law that made them unlawful and substi-

tuted conciliation and arbitration for them. The system worked to everyone's satisfaction for thirteen years but could not stand the strain of the 1907 depression, probably because the boards of conciliation and arbitration included too many Government officials. It is a well known fact nowadays that unpleasant awards, as are necessary in times of depression, should come from agencies within the industry itself and not from outsiders. Perhaps the country was not yet ripe for a move towards an autonomous industrial organization. The greatest achievement, however, seems to have been the Canadian attempt. In 1907, conciliation and investigation became compulsory in the most important industries, strikes being forbidden during the proceedings. As workers and employers found they could compose their differences better by negotiation than by strikes, the law was remarkably popular. In 1925, however, the Privy Council held it to be a violation of the British N. A. Act of 1867. The tendency is thus evidently for strikes to become unneccessary in the measure in which employers are willing to accept the co-operation of unions, provided the unions are capable and willing to assume responsibility. Thus facts dispose of the communist contention that strikes are always and in every case the only weapon by which labour can vindicate its rights.

As to the other contention, that strikes are the best social education of the proletariat.·······Strikes are an education just as he (Lenin) puts it, but they are the worst education the proletarian can receive. Workers' organizations, the aim of which is social strife instead of justice and peace—possibly through occassional strikes—develop, no doubt, the personality of the worker, but through hatred and through co-operation for the purpose of destruction. How wrong this is will appear from the remarks I have to make lower down on the evils of the strike arising from its anti-social nature. It is indeed amazing that communist writers can in one breath condemn totalitarian states for training their youths to an intensely warlike mentality and

proclaim the need of training the proletariat in a more warlike mentality still.

STRIKE AN EVIL LIKE WAR.

For strikes are acts of war. We can come to no conclusions on the ethical correctness or otherwise of particular strikes until we grasp this point well. War is a tremendous sacrifice of material and moral values a country is sometimes called upon to make in defence of freedom, or other values greater than those the war destroys. Apart from this case, war-mongering is one of the most heinous crimes mankind can fall into. Now the values destroyed by strikes and the strike mentality are great indeed. Suffering and starvation are the most immediate consequences of strikes, as strike funds, especially in India, are seldom sufficient to support a number of strikers necessarily running into thousands for a long time. Industry is partially or totally disorganized and markets can be lost with disastrous results not only for the employers, whom many will suppose always guilty, but for the workers themselves, who after all have to live on that very industry, and for the community at large whose economy is thrown out of gear. A state of insecurity is created in which the economic life of the country, even in branches not directly affected by the strikes, cannot thrive; not to speak of the hardships caused by stoppages in public utilities and essential industries. The deepest evil, however, brought upon Society by the class strife mentality in the matter of strikes, is that one class is taught to seek its advantage, not only with absolute disregard for the welfare of others, as capitalists have so conspiculously done up to the present, but through sheer destruction. This threatens the very foundations of society. In a country where this mentality obtains, individuals and institutions, homes and commercial enterprises, work and leisure, government and political institutions live a weak and unhealthy life as members of a diseased body. If the disease prevails the social structure collapses. The reason is that human society is essentially based on community of life, community

of purpose, co-operation in effort, hierarchical subordination of functions, mutual understanding and respect for the interest of others. The cult of the strike is a denial of all this. Communists may believe that intense brotherly love, and a spirit of unselfish co-operation will prevail among workers once they have destroyed the bourgeoisie. But this is altogether unsychological and against the experience of history. Moral swords cannot be turned into altruistic ploughshares overnight, when the enemy ceases to exist.

But sometimes unavoidable.

We cannot however condemn strikes wholesale on moral grounds, any more than we can condemn war in every possible case. War is a sacrifice of very great values, but it may become necessary when greater values are at stake, and then war apprehended as a necessary sacrifice need not cause the same moral deterioration among those who wage it as the war cult. As long as industry is not well organized on the basis of class collaboration, strikes undertaken for the protection of the rights of workers or for the redress of grievances, when peaceful means have failed, and when the damage done by the strike is not greater than the evil the strike seeks to remove, are just strikes, ethically correct and worth fighting to the end. It is up to employers to make strikes unneccessary, not by doling out such relief as the power of the unions or the pressure of the state makes unavoidable, but by respecting the essential human dignity of their workers as much as their own. They may have to curb their pride a little before they can recognize that labour's function in industry is as necessary as their own and of much greater value than the function of capital, but this is the only foundation on which industry can organize itself and gradualy acquire the capacity to settle all differences and co-ordinate all interests peacefully by its own authority. It is one of the most important functions of the state nowadays to enact such legislation as brings employers and workers together

through conciliation machinery, joint committees, and thus foster mutual understanding, and gradually pave the way for autonomous industrial organizations. As long as complete collaboration has not been attained, workers will retain the power to go on strike, probably under restrictions on the introduction of conciliation. Labour organizations that mean to do constructive work will do well to remember that strikes are not a blessing, or the strike mentality the right education of the proletariat, and much less the panacea for all social ills. They will look upon strikes as an evil, though sometimes a necessary one, much the same as war is an evil, and yet sometimes civilized nations, with justice on their side, have to go to war.

(*The Examiner.*)

Pope's Letter to Maharaja,

The following letter has been sent to H. H. the Maharaja of Cochin by the Papal Secretary of State:

"The Holy Father has entrusted to me the charge of signifying to Your Highness that He was very happy to receive in private audience this morning, the Chief Minister to the State of Cochin, Sir Shanmukham Chettiar, and that His Holiness was most pleased to have the message of Your Highness and the gracious and welcome gift of your photograph.

"Such a deferential and courteous visit tells the august Pontiff once again of the sentiments towards his person and towards the Catholic Church which animate Your Highness, and which have, on other occasions, already been manifested to him. While making known to you how highly He values these sentiments, He desires to repeat in this circumstance the expression of his gratitude for the good dispositions which

Your Highness has always shown to the Catholics of Cochin, and at the same time, He wishes to give utterance to his conviction that they will ever correspond to your unfailing goodness to them by the most sincere fidelity and the most loyal activity for the welfare of your State.

"Praying God that He may grant to Your Highness, to your noble family, and to all your people great and increasing prosperity, the Holy Father reciprocates your cordial good wishes and respectful greetings.

"While assuring Your Highness of my happiness in being the interpreter of the Holy Father's message, I pray you to accept the expression of my most deferential regard.

(Sd) Cardinal Paccelli."

xx xx xx

At a reception accorded to the Dewan by the citizens of Ernakulam, Sir Shanmukham Chettiar said that the Pope was the one man who devoted his life to the establishment of peace and goodwill among the peoples of the world.

Gandhi on Obscene Text-Books.

While declaring that college students should not take part in party politics which "interfere with serious study and unfits students for solid work as future citizens," Mr. Gandhi adds:-

"There is one thing, however, for which it is the duty of students and pupils to strike. I have received a letter from the Honorary Secretary, Youth's Welfare Association, Lahore, giving copious specimens of obscene and erotic passages from the text-books prescribed by various Universities. They make sickening reading, though they are from prescribed text-books...

I have never come across such filth in all the literature that I have read, The extracts are impartially given from Sanskrit, Persian and Hindi poets."

He has no doubt that these books provide the occasion "which not only justifies a strike on the part of students and pupils; it is in my opinion their duty to rise in revolt against such literature being forced on them, It is one thing to defend the liberty to read what one likes. But it is a wholly different thing to force on young minds acquaintance with literature that cannot but excite their animal passions and an unhealthy curiosity about things which in due course and to the extent necessary they are bound to learn···It is the duty of every student to rebel against obscenity". *(The Examiner)*

AN EXCURSION.

K. Balakrishnan Nair IV. U. C.

We started at 1-30 P. M—not a pleasant hour, you may say. Nevertheless, it was a very pleasant trip that we had.

We were eighteen under the genial leadership of our enthusiastic professor Our programme included a visit to the Rural Development Centre of Cochin at Cherpu, and by the way, the Kaddhar centre at Avinissery and the sericulturist Convent at Ollur. A twenty minutes, drive took us to the 'Centre'

No flowery garden, no rich field of sugar-cane, awaited our view, but some of the prospective cottage industries, especially bee-keeping and poultry. More than a dozen wooden bee-hives on concrete stands were exposed to the mid-day sun. Though not a pleasant affair to be disturbed at that time of the day, the bees were extremely hospitable-not to sting. We had to wait for some time before Her Majesty the

Queen gave us audience. The bee-expert explained to us the potentialities of the industry--that it was rather cheap to be started and very lucrative within a few months—and how the honey could be extracted very scientifically. Now, the season being not flowery, they had to resort to the artificial feeding of the bees with syrup.

Poultry is another profitable cottage industry. White Leghorns and Rhode Island Reds are stout weighty fowls laying two-hundred to two-hundred and fifty eggs at a stretch (any-how, only one egg a day). Black Minorcas occupy the second place in importance. But of Silver Dorkings, Light Brahmas and Buff Orpingtons they have only the pictures. Cochin and Travancore are famous for their poultry, but there is hardly any organisation for marketing. As at Marthandam, co-operation will surely help the industry. The 'Centre' supplies poor villagers with two or three eggs each on condition they would each return one fowl.

We were shown round the little 'Centre'. Slabs for bore-hole latrines are made there and cheaply supplied to the poor villagers. The boring machine is freely lent and advice given, Model manure-pits are there. Hemp is grown and it serves as green manure. A stud-bull is kept. The fodder problem, which vitally affects the Indian cultivator, is tackled there by growing Napier and Guinea grass. They grow in all seasons and without practically any expense. Papia plants are freely distributed among the villagers. The villager generally does not know that the papia fruits are rich in vitamins, and hence they are neglected. But if sold on a co-operative basis in no very distant markets as Madras, they can fetch at least one anna per pound and that is a great thing.

The local industrial school of carpentry, weaving and carving is placed at the disposal of the 'Centre'.

We entered the office, which also serves as a night-school There was silence for a few seconds. Some of us, perhaps wrongly, did not fail to entertain the idea of a cup of tea. But something

else we got, and that was a general account of the working of that tiny Centre, looking after an area of over 125 sq. miles including fifty villages with a population of about one and a half lakhs. Night schools are held in some places and with the small available sum the Development Officer is working wonders. In place of the customary thirtyfive latrines he hoped to finish 250 with an amount of Rs. 250. His sincerity and sensible economy are unquestionable. Co-operative principle alone, he explained, could save the villages though it cannot be denied that such 'white-elephant' movements under the direct control of modern governments give 'more kicks than kisses' to the needy villagers. We thanked them and got into the car.

Within ten minutes we were at the Kaddhar centre of Avinissery. We felt quite at home amidst the active boys and girls carding, slivering, and spinning cotton. Their beaming countenances evinced not a little pleasure at ourvisit. Carding was done to the attuning of bows and spinning, to the music of Yarvada Charka. Weaving is not yet in progress there. Out of the 175 workers, nearly150 work on the basis of house-industry by taking home the cotton and returning the yarn. But an expert spinner does not get more than 2½ annas a day and a woman generally not more than ten pies. The concern is only a few months old; but it has been able, by this time, to distribute as wages more than a thousand rupees among the poor folk around. It is now hardly remunerative. Great encouragement and help are necessary for the healthy growth of that infant industry and it will be a model for the rest of rural Cochin.

From the Kaddhar centre we drove to the 'sereceous' convent at Ollur. The silk industry is a very delicate but interesting affair. The Mother Superior and Sisters were kind, enough to exhibit the various stages and processes of that industry with suitable explanations—the eggs, the worms the cocoons and the full-grown fly. They showed us how the

thread is unravelled from the boiled cocoons. Whether the principle of 'Ahimsa' was regrettably violated by this industry was a point of dispute among some of us. Anyhow, the industry is worth its encouragement and those who use Fuji silk will do better in the interests of that local small-scale industry to pay just a few annas more and buy this silk—the product of appreciable patience and perseverance.

Lastly, we had the prospect of a very beautiful landscape all around us from the top of the tower of the historic church at Ollur. But no poet volunteered a picturing. In short, we spent a pleasant after-noon and, after all, we unanimously agreed, it was more than a mere Pickwickian excursion there flitted before us a ray of hope for rural India.

General Francisco Franco.

by Mr. C. A. Lonappen, B, A, (Old Boy)

Franco's personality deserves study especially in view of the very important role he plays in contemporary European politics. Unlike Hitler or Mussolini he is neither mystical nor sanguine. He rose not so much by propaganda and political intrigue as by sheer dint of effort and real ability.

His father was a naval commander at Ferrol in Galicia. Of his three sons Franco was the second, the eldest being Nicolas and the youngest Ramon, Nicolas became a naval officer Ramon joined the airforce and Francisco entered the Infantry academy.

Soon after he left the academy Franco had to fight under General Berenguer in Morocco. Soon he made his mark in his profession, being gazetted a major at the age of twenty three.

His endeavours were now directed towards the formation of the Spanish Legion. A reserved and thoughtful strategist Franco was unpopular with some of the legion. His courage and outspokenness, however, soon won them over. Franco was twice decorated with the military medal, the highest Spanish decoration and at the age of 34 was promoted General.

His administration of the military academy at Saragossa was a great success, although to his great disappointment the academy was closed in 1931 by the Republican government. At this stage he abstained from politics as he honestly believed that soldiers should have nothing to do with politics. The return of the right-wing government, however, brought him the Governorship of the Balearic Islands.

Cheerful and round-faced, Franco accomplished with immense tact one of his hardest tasks, the maintenance of unity among his supporters. He is an honest patriot and has a dislike for upper class privilege, When his supporters wanted to proclaim him "supreme head of the Spanish state", he gave reasoned refusal knowing that it would offend the Royalists.

The College Union.

The Gandhi Jayanti.

The activities of the Union for the second term commenced with the celebration of the seventieth birthday of Gandhiji. On the 5th. of October, an extraordinary meeting was held, Rev. R. R. Keithan M. A., B. D., presiding. The president exhorted the students to wear Khadi and said that we would be paying due respect and homage to our revered leader only if we follow his advice Among the students, Messrs, P. C. John, K. M. Joseph and K. Parameswaran also spoke. A congratulatory telegram was sent to Gandhiji at Wardha.

The Election of the Chairman.

The election of the Chairman for this term took place on the 14 th of October '38 It was a keen contest, the candidates being Messrs K. K. Anantakrishnan, (Cl III) and S. S. Naidu (Cl IV) Mr. Anantakrishnan, having got an overwhelmingly larger number of votes, was duly declared elected.

Shri Purohit Swamij's Address.

An extraordinary meeting was held on the 7th of October to hear Shri Purohit Swamiji. Prof. P. Ramanathan. M. A., took the chair. The learned lecturer delivered an interesting and scholarly speech on "the Philosophy of the Upanishads"

Varsity Extension Lectures.

Under the auspices of the Union Mr. J. Jesudas, M. A. the Rural Reconstruction Officer, delivered two University Extension lectures. The first of them was given on the 17 th. November on the Problems of the Rural Areas; Mgr. Principal presided. The second lecture was delivered on the 22nd of Nov, Again Mgr. John Palocaran presided. The lecturer dealt at length on the qualifications for "rural leadership". Prof: Joseph Pettah M. A. proposed a vote of thanks to Mr. Jesudas.

"What the American Students think of the Indian Students"

Even at the expense of a part of our precious examination time, we had the unique privilege of hearing Prof and Mrs. Harlowe (Northampton Varsity, V. S. A) at 9 50 A. M. on the 12th of December. Mgr. Principal presided Prof. Harlowe delivered a short but interesting speech on "What the American Students think of the Indian Students", while "Internatioal Peace and Students" was the subject of Mrs Harlowe's speech. The meeting terminated with a vote of thanks proposed by the President.

Parliamentary Debates.

The following is a list of the Parliamentary Debates held during the term.

21st. October '38.

Chairman:— Mr. K. K. Anantakrishnan. Resolution "Changes differing from the old in all the aspects of modern life are detrimental to the progress of India"

Leader of the House. Mr. V. R. Chandran. Leader of the Opposition Mr. K. M. Joseph.

After a very hot discussion, the motion when put to votes, was lost.

18th. Nov. '38.

Chairman:— Mr. K. K. Anantakrishnan. Resolution "അസന്മാൎഗ്ഗിക കാരണം സാമുദായികമാകുന്നു"

Mover;—Mr. P. Appukutta Menon

Opposer;—Mr. C. P. Purushothaman

The motion was defeated by a narrow majority.

2nd. Dec. '38

Chairman:— Mr. K. K. Anantakrishnan. Resolution:— "The trend of modern British Politics is more towards Fascism than Democracy"

Leader of the House:—Mr. V. K. Iype

Leader of the Opposition:— Mr. K. R Parameswaran.

The motion was carried by a good majority.

Inter-Collegiate Debates.

In response to the invitation of the Maharaja's College Union, a debating team consisting of Messrs. P, C. John, T. T. Paul, V. K. Iype, and K. K. Abdul Rahiman, was sent to Ernakulam on the 7th. October, to participate in the Inter-Collegiate Debate held under the auspices of the Literary and Debating Society of the Ernakulam College. The team was ably led by Mr. V. Achuthan Nair, M. A., one of our Vice-Presidents who made his mark there as an eloquent and keen debater and his short speech with anecdotes and humour won repeated ovations.

The Maharaja's College Literary and Debating Society paid us a return debating visit on Monday, the 31st October. In the evening our debaters met the Ernakulam 'team' at 'tea', after which a Parliamentary Debate was held in the Medleycott Hall Mr. N. S. Sreenivasa Shenoi (Maharaja's College) moved that "In the opinion of this House, modern wars can be put an end to, by the method of satygraha". He was ably supported by Mr. C. M. Cherian (St. Thomas). Mr. N. V. Ittiachen (St. Thomas). vehemently opposed the resolution. Mr. P. C. John (St. Thomas) and Mr. A. K. John (St. Thomas) also opposed it. Mr. V. Vydeswaran, B A. (Hons), the youngest member of the Staff in a short and interesting speech put forward fresh arguments in support of the opener.

After the reply of the mover, the motion was put to vote and carried by a majority.

Mr. K. K. Anantakrishnan, our Student Chairman acted as the observer of the day. The function terminated with a vote of thanks proposed by

A. Hussain Khan,
Secretary.

St. Mary's Hostel Chronicle.

(2ND. TERM)

The second term, though buttressed by a festival at each end, was a period of incessant study—and we scored cent per cent in the Selection Examination. We expect record results at the University too.

In the extra-curricular activities too our inmates stood in the fore-front. Six of our veteran debaters participated in the Inter-Collegiate Debates held at Ernakulam and Trichur, thanks to the expert coaching and ample facilities given by the authorities. The weekly sessions of the St. Mary's Parliamentary Society, in the cosy cabin of the Park House serve as a training ground for the 'potential politicians' among us. An important event of this term was the celebration of the Patron Saint's Day of H. E. Dr. Francis Vazhapilly. H. E. the Bishop visited the Hostel on the eve of the feast and was entertained at tea by the inmates. Some of them made short speeches on the occasion and the Monitor presented him with a Spiritual Bouquet. His Excellency appreciated the efficient management and healthy atmosphere of the Hostel and promised several improvements calculated to provide better accomodation.

A branch of the Malabar Catholic Youth's League was inaugurated by Prof. Joseph Pettah, President of the Kerala Catholic Congress. Mr. Pettah emphasised the necessity of such an organisation to neutralise the socialistic tendencies of modern 'Youth Leagues' Mr. C. A. Paul M. A. L. T., the Diocesan Secretary of the M. C. Y. L., spoke on the occasion, on the need and working of study circles. The holding of study circles is a common feature of the activities of the League, and many intricate and burning problems of the day have been tackled.

Our Warden, himself a Professor of Indian Economics,

takes a keen interest in 'rural uplift'. He led a party of students to the Rural Development Centre at Cherpu, where Mr. Jesudhasan M. A., Rural Reconstruction officer to the Government of Cochin, took them round and gave them a clear idea of the plans of His Highness's Government in regard to rural uplift.

'The Orchard in the premises of the Hostel is indeed a practical demonstration of domestic economy. Tomatoes are a speciality. (The Editor himself can vouch for their excellence) The 'Treasure Pit' is some thing of a curiosity to strangers, and a fascination to the optimist.

It will be a great injustice, if I fail to mention and congratulate our robust athelets. They deserve greater sympathy from the Authorities, want of space is their great grievance.

In short, the second term was second to none. And under the efficient and sympathetic guidance of Rev. Fr. S. M. Thattil M. A., our uno tentatious, 'pilot', we hope to reach the haven of success.

M. V. Varkey,
Monitor.

A Homely Truth.

In these days of 'civilization', when the outer polish is more and more supplanting the inner worth, it will be of some advantage if once in a way at least we pause to spend a moment of thought on the folly of our 'civilised' tastes. In no instance, perhaps, is this 'refined' taste productive of such disastrous consequences as in the case of our craving for polished rice. Rice-mills have invaded even our villages and the indigenous way of husking paddy is rapidly dying out, and even forgotten. The fashion for finely polished rice is as rapidly gaining ground.

And yet the use of polished rice is both unhygienic and uneconomic. The continued use of polished rice brings about

such diseases as '*Beri-Beri*', Poly-neuritus and Epidemic dropsy. It also results in stunted growth, and indigestion and loss of appetite. "Seeing the horrors and dangers of polished rice, the use of it is unanimously condemned by all doctors in Ayurved, Unani, Allopathy and Homeopathy and Naturopathy"———and still we persist in the practice!

The economic aspect of the question is calculated to make a more vivid appeal. "In British India yearly about 8 crores of acres of land are generally under paddy cultivation and the estimated yield is about 4 crores of tons of paddy. If all this paddy is husked in the villages it will provide work for about 3,800,000 of people in a year of 300 working days, whereas if rice mills alone do the husking, only 24,000 people will get employment, while a few capitalists will take the largest share of the profits and lakhs of rupees worth of raw materials will be exported to buy rice mills."

Another economic advantage is that unpolished rice being more nutritive, only less of it is required than polished rice — 1080 lbs. of the former will suffice for a family of rice-eaters whose yearly consumption of polished rice is 1440lbs. Again unpolished rice is cheaper than polished rice; where you can get 22½lbs. of polished rice for a rupee, you will get for the same sum of money 25lbs. of unpolished rice of the same quality. Putting together these two facts, it will be found that the yearly expense of a family spending Rs. 64 on polished rice, will be only Rs. 43 if unpolished rice is used—a distinct saving of Rs. 21. In a country like India where the per capita income is, according to one account, as low as Rs. 40 per year, this is indeed an enormous saving. "Further, if all rice eaters in the country take to unpolished rice 20,000,000 acres of land less will be required for cultivation of paddy, which can be used for other purposes"—and this indeed will be a great national gain. No wonder that the Japanese Government have prohibited the polishing of rice beyond a certain degree of fineness.

A useful hint this, therefore, to leaders of social and economic reform, both rural and urban; and the beauty of it is that it involves only persistent preaching and no money!

X

Editor: (Mal. Section) Joseph Mundassery M. A.

പുലരി.

(ഇ. കെ. ഫ്രാൻസീസ്)

1.

മുറയ്ക്കുപൂങ്കോഴികളാർത്തമോദം
മുഴക്കിയെങ്ങും നിജമന്ത്രനാദം
മുറിക്കകത്തങ്ങനെ നിദ്രചെയ്യും
മനുഷ്യജാലത്തെ വിളിച്ചുണർത്തി!

2.

പ്രഗത്ഭപാദായുധചോദനത്താൽ
ഖഗങ്ങളെല്ലാം മടിവിട്ടുണർന്നു
സ്വഗൽഗദോൽഗീതികളാലുടൻതാൻ
ജഗന്നിയന്താവിനെ വാഴ്ത്തിയൊപ്പം.

3.

‘ഉറങ്ങുവോരാരെഴുനേല്ക്കു’കെന്നു
കുറച്ചുകൂടിപ്പരുഷസ്വരത്തിൽ
പറഞ്ഞുഷസ്സിൻ ഭടരെന്നമട്ടിൽ
പറന്നുകാകാവലി വാനിലെങ്ങും.

4.

അടുത്തുതൻകാമുകനെന്നു ചിന്തി-
ച്ചെടുത്തുപട്ടാടകൾ മാറിമാറി
ഉടുത്തുവിണ്മേടയരങ്ങുകെട്ടി-
പ്പടുത്തുരാഗാകുലയായൊരൈന്ദ്രി.

5.

പരന്നവിൺമുററമതിൽക്കളിപ്പാൻ
നിരന്നണഞ്ഞാച്ചെറുതാരകങ്ങൾ

വിരഞ്ഞടുത്തോരരുണന്റെ രക്ത–
കരങ്ങൾകണ്ടാശു ഭയന്നുമണ്ടി.

6.

കിണഞ്ഞുഭാസ്വാനുദയാദ്രിശൃംഗ–
മണഞ്ഞിരുൾക്കാർവിരി ദൂരെനീക്കി
ക്ഷണത്തിലാനീണ്ട കരങ്ങൾനീട്ടി
പ്പുണർന്നുപൂമ്പൊയ്കകളെസ്സരാഗൻ.

7.

തുറന്നുതാർക്കണ്ണുകൾ സംഭ്രമത്താ–
ലുറഞ്ഞകണ്ണീരൊടുപൊയ്കയപ്പോൾ
കുറച്ചുനേരം നെടുവീർപ്പുമാത്രം
പുറത്തുവിട്ടങ്ങനെ നിന്നുപോയി!

8.

കൊടുത്തുകൈയിന്നലെ വാരുണിക്കി–
ന്നടുത്തുചുംബിച്ചിനനെന്നിയാളെ
തുടുത്തകൈകൊണ്ടിളയെത്തലോടി
കടുപ്പമിപ്പത്മിനി നോക്കിനില്ക്കെ;

9.

മറുത്തുരച്ചില്ലവനോടു പൊയ്ക
വെറുപ്പതെല്ലും വെളിവാക്കിയില്ല
നറുംനുരപ്പുഞ്ചിരി തൂകിഹന്ത!
വെറും വിനോദങ്ങൾ പറഞ്ഞുപാവം!

10.

കരങ്ങളാലക്കനൊഴിഞ്ഞുനില്ക്കെ
പ്പരക്കെത്തേനല്ലിയിതൊക്കെ നല്കും
സരോജിനിക്കീവിഷയത്തിലത്ര
വിരോധമെന്തിന്നഥവാ നിനച്ചാൽ.

11.

വിലേഖനംചെയ്തമലാംബരത്തിൽ
പലേടവും ചിത്രശതം ക്ഷണത്തിൽ

സ്വലേഖനപ്രൌഢിവെളിപ്പെടുത്തി-
ക്കലേശനെപ്പിച്ചളയാക്കിയർക്കൻ!

12.

മകനുനേരിട്ട വിളർപ്പുകണ്ടു
പകച്ചഗാധാശയനാഴിപോലും
വികല്പമെന്യേ നിജമേനിതല്ലി-
ത്തകർത്തുകല്ലോലകരങ്ങളാൽത്താൻ!

13.

അനുക്ഷണം ചുററിനടന്നുപുച്ഛം
മിനുക്കിയാഹന്തനിലംതൊടാതെ
തനുപ്രഭാവം തെളിയിച്ചുമിന്നാ-
മ്മിനുങ്ങുകൂട്ടത്തൊടുമണ്ടിയെങ്ങോ?

14.

തിറത്തിലത്തിക്കബലാസമൂഹം
വിറയ്ക്കുമാറുള്ളരവം മുഴക്കി
പറന്നൊരക്കൌശികജാലവുംപോയ്
മറഞ്ഞഹോ കാകഭയംനിമിത്തം!

15.

വിശിഷ്ടരാഗത്തൊടുദിച്ചുയർന്നു
വിഭാകരാലോകനകൌതുകത്താൽ
വിശുദ്ധമന്ദസ്മിതധാരതൂകി
വിളങ്ങി ദിങ്നാരികളെന്നപോലെ.

16.

ക്രമത്തിലാദ്ധ്യാത്മികതത്വവേദ-
ശ്രമത്തിനാലുൾക്കളമെന്നപോലെ
സമസ്തതേജോനിധി ദർശനത്താൽ
തമസ്സകന്നാശു തെളിഞ്ഞുലോകം.

വാസവദത്ത.

(കെ. ജെ. എ.)

അനുഗൃഹീതനായ മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ നായികമാരെപ്പററി സാഹിത്യലോകത്തിൽ പേരുകേട്ട വിമർശകന്മാരുടെ പല നിരൂപണങ്ങളും ഖണ്ഡനമായും മണ്ഡനമായും ഇതിനകം പുറത്തുവന്നിട്ടുണ്ട്. ആ സ്നേഹഗായകന്റെ ലോകോത്തരങ്ങളായ കാവ്യതല്ലജങ്ങളോടുള്ള അതിരററ ആദരവും ബഹുമാനവും മാത്രമാണ് ഈ ലഘുനിരൂപണത്തിന്നു ആധാരം.

യശശ്ശരീരനായ ആശാന്റെ ഇതരനായികമാരെ അപേക്ഷിച്ചു പ്രേമത്തിന്റെ പ്രവാഹവൈചിത്ര്യവും, വികാരങ്ങളുടെ വ്യാമർദ്ദശക്തിയുംകൊണ്ടു പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നവളാണ് വാസവദത്ത. ഗണികാസാധാരണങ്ങളായ ശൃംഗാരവിലാസാദിചേഷ്ടകളുടെ മൂർത്തിയായ അവൾക്കു—കഞ്ജബാണൻ തന്റെ പട്ടംകെട്ടിയ ആ രാജ്ഞിക്കു—കാമരാജ്യത്തിൽ ആരും വില പരിച്ഛേദിച്ചില്ല. ഐശ്വര്യലക്ഷ്മിയും, കലാവിദ്യകളും, കാല്ക്കൽകനകാഭിഷേകം ചെയ്യാൻ സമയം കാത്തുനില്ക്കുന്ന കുബേരന്മാരും ഒരുപോലെ കൈപ്പിടിയിലുള്ള വിലാസലോലുപയായ ആ വിശ്വമോഹിനിയിൽ—യഥാർത്ഥമായ പ്രേമമാധുര്യം എന്തെന്നറിയാതെ ധനസമ്പാദനംമാത്രം ജീവിതലക്ഷ്യമായി കരുതി ശരീരം വിററുതിന്ന ആ വേശ്യയിൽ—അപ്രതീക്ഷിതമായി "അകൃത്രിമപ്രണയത്തിന്നുറവൊന്നുൾക്കാമ്പിലൂറി"ത്തുടങ്ങുന്നതു നാം കാണുന്നു. കുലാചാരവിരുദ്ധമായ ഇത്തരം പ്രണയചാപലത്തിൽ അവൾതന്നേ അമ്പരന്നു പോകുന്നു. ഭൌതികതൃഷ്ണാവശഗയായ വാസവദത്തയുടെ ഉച്ഛലിതമായ ഹൃദയത്തിൽ അതിവിസ്തൃതവും അവിച്ഛേദ്യവുമായ ഒരു സുഖാസക്തി സ്വച്ഛന്ദം അധികാരംനടത്തി. അനുസ്യൂതമായ അതിന്റെ പ്രവാഹത്തിന്നു നേരിടുന്ന പ്രബലമായ പ്രതിബന്ധങ്ങളും, ഇടക്കിടക്കുണ്ടാകുന്ന മാർഗ്ഗതടസ്ഥങ്ങളും ഏററവും ഭീതിജനകമത്രെ!

ബുദ്ധശിഷ്യനായ ഉപഗുപ്തനിൽ വാസവദത്തക്കു അനിയന്ത്രിതമായ അനുരാഗം ജനിച്ചു; ആ കോമളവിഗ്രഹത്തിൽ അവൾ വിലീനചിത്തയായിത്തീർന്നു. പലകുറി സ്നേഹപൂർവ്വം ക്ഷണിച്ചിട്ടും സമയമായില്ലെ

നായിരുന്നു ആ സാധുവിൻെറ മറുപടി. പഞ്ചകോശങ്ങളുടെ പരിധിയിൽനിന്നുപോലും പരിപൂൎണ്ണമായി വിശ്ലേഷിച്ചു നില്ക്കുന്ന ആ അവധൂതൻെറ മനസ്സിനെ ആകൎഷിക്കുവാനുള്ള വാസവദത്തയുടെ പരിശ്രമം നിശ്ശേഷം പരാജയപ്പെട്ടതിൽ തെല്ലും അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എന്നാൽ 'സമയമായില്ല' എന്നുള്ള മറുപടിയിൽനിന്നും അദ്ദേഹം തൻെറ ഗൃഹത്തിലേക്കുവരാൻ അവസരം നോക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാമെന്നു അവൾ അനുമാനിക്കുകയും സ്വയം സമാധാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനുഗ്രഹപൂൎവ്വം പ്രേമത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യാൻമാത്രം ഇന്നോളം ശീലിച്ചിട്ടുള്ള വാസവദത്ത ഇപ്പോൾ അനുകമ്പാപൂൎവ്വം പ്രേമഭിക്ഷ യാചിച്ചുകൊണ്ടു ഉപഗുപ്തൻെറ കരുണയുടെ കവാടത്തിൽനില്ക്കുന്ന കാഴ്ച ആരെയാണ അത്ഭുതപരതന്ത്രനാക്കാത്തതു്?

വേശ്യയായ വാസവദത്തക്കു തഥാഗതശിഷ്യനിൽ ഭൌതികാകൎഷണശക്തിയാൽ അങ്കുരിക്കുന്ന രാഗത്തിൻെറ നിഗൂഢകാരണം മനസ്സിൽ ലീനമായികിടക്കുന്ന ജന്മാന്തരവാസനയായിരിക്കാം. ദുരിതവാസനയാൽ ദൂഷിതമായ ഹൃദയം സാമ്പത്തികപ്രേമത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ അപ്പോൾ അനൎഹമാണെന്നായിരിക്കണം 'സമയമായില്ല' എന്നുള്ള തല്ക്കാലനിരാകരണമറുപടിയുടെ അന്തരാൎത്ഥം. ശൃംഗാരത്തിൽ നിന്നു ശാന്തിയിലേക്കുള്ള വൈരാഗ്യമാകുന്ന രാജമാൎഗ്ഗത്തിൽ കൂടിയുള്ള സ്വച്ഛന്ദസഞ്ചാരത്തിനിടയിൽ മണ്ണടിഞ്ഞു മറയാനുള്ള ഈ ശരീരം ബീഭത്സമാണെന്നുള്ള ബോധം വാസവദത്തക്കുണ്ടായിരിക്കണം. നെടുതായ ഒരു മോഹനിദ്രയിൽ—അന്തമില്ലാത്ത ഒരു മയക്കത്തിൽ—അവൾ വിലീനചിത്തയായിരുന്നു. ഭൌതികവ്യാമോഹത്തിൻെറ കയ്പേറിയ കായ്കൾ ചവച്ചു ചവച്ചു പൊറുതിമുട്ടിയ ഹൃദയത്തിലാണ് വൈരാഗ്യത്തിൻെറ പ്രഥമരശ്മികൾ പ്രകാശിക്കുന്നതു്. അപ്പോഴാണ് ഉപഗുപ്തൻെറ ആഗമനത്തിനുള്ള സമയം. ഉപഗുപ്തൻെറ പ്രേമം മാംസനിബദ്ധമായ ബാഹ്യസൌന്ദൎയ്യത്തെ അവലംബിച്ചല്ലാ നില്ക്കുന്നതു്. അതു പഞ്ചകോശങ്ങളുടേയും ആവരണത്തിലൊതുങ്ങാത്ത ഒരു ദിവ്യതേജസ്സിൻെറ പ്രതിഭാസത്താൽ സ്ഫുരിക്കുന്നതാണ്. അതു പ്രകാശിക്കാനുള്ള സമയം ഐശ്വൎയ്യം തിളക്കുമ്പോഴല്ലാ ആപത്തുകൾ അലക്കുമ്പോളാണ്.

ഉപഗുപ്തൻ ലോകവിരക്തനായ ഒരു സന്ന്യാസിയാണ്. എത്ര കണ്ടു ശ്രമിച്ചാലും ലൌകികമായ രാഗം ആ നായകനിൽ പ്രതിഫലിപ്പി

കുവാൻ പ്രയാസമാകുന്നു. രാഗത്തിൻെറ പരിണാമദശയിലെത്തിയിരിക്കുന്ന ചേതസ്സിനെ പിന്നോട്ടു വലിക്കുന്നതു് കേവലം അസാദ്ധ്യമാകയാൽ വാസവദത്തയുടെ ശ്രമം വിഫലമായതിൽ തെല്ലും അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എങ്കിലും സ്വാഭിമാനത്തിനു സംഭവിച്ച ഇടിവും സഹിച്ചുകൊണ്ടു വീണ്ടും തോഴിയെ അയച്ചതിനുശേഷം അവൾ പ്രിയൻെറ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ദാസി തിരിച്ചെത്തി 'കൊച്ചുമുനി'യുടെ മുമ്പിലത്തെ മറുപടി തന്നെ പറഞ്ഞു. എന്തുകൊണ്ടുംതനിക്കു വിധേയനായിരിക്കേണ്ട ഒരുവൻ അങ്ങനെ അല്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ കോപത്തോടുകൂടി, കൈയിൽ ചുഴററിക്കൊണ്ടിരുന്ന മലർച്ചെണ്ടു ദൂരെ എറിഞ്ഞിട്ടു അദ്ദേഹത്തിൻെറ വാക്കുകളെപ്പററിയുള്ള ആലോചനയായി. "കാട്ടുചൊല്ലികബെളിപ്പിക്ക" യാണെന്നും, പരമാൎത്ഥത്തിൽ "പണമില്ലാഞ്ഞിട്ടാ"ണു കൊച്ചുമുനി വരാതിരിക്കുന്നതെന്നും സ്വയം വിശ്വസിക്കുന്നതിന്നും സമാശ്വസിക്കുന്നതിന്നും അവൾ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ ഉപഗുപ്തനിൽനിന്നു അനുരാഗത്തെ മാത്രമാണു് ധനത്തെയല്ല താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നു തോഴിയോടു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞയച്ചിരുന്നതിനാൽ കാരണം അതായിരിപ്പാൻ തരമില്ല. ഏതായാലും മുമ്പൊരിക്കലും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഈ മാനഹാനിയിൽ അവൾ ഹൃദയം നൊന്തു് ദുഃഖിച്ചു. ഒടുവിൽ ഈ മോഹചാപലം അയുക്തമല്ലെന്നുള്ളതിനു ഒരു സമാധാനം അവൾതന്നെ തേടിപ്പിടിച്ചു.

"വിശപ്പിന്നു വിഭവങ്ങൾ വെറുപ്പോളമശിച്ചാലും
വിശിഷ്ടഭോജ്യങ്ങൾ കാൺകിൽ കൊതിയാമാക്കും"

ഇമ്മാതിരി യുക്തികൾ പലതിരുന്നാലും കാല്ക്കൽ കനകാഭിഷേകംചെയ്തുതൊഴുന്ന കുബേരന്മാരുടെ നേക്കുപോലും "കനിഞ്ഞൊന്നു കടാക്ഷിപ്പാൻ മടിക്കും കണ്ണുകൾ കൊച്ചുമുനിയെകാണാൻ മുട്ടിയുഴറു"ന്നതു് ആത്മാഭിമാനത്തെ ക്ഷതപ്പെടുത്തുന്നതാണെന്നുതന്നെ അവൾക്കു തോന്നി. എങ്കിലും ബുദ്ധശിഷ്യൻെറ "മധുരാകൃതിയേ നോക്കി ലയിക്കു" ന്നതിനുപോലും സാധിക്കാതെ വരുന്നതു് എത്രയോ സന്താപകരമാണു്. തുടൎന്നു വീണ്ടും ഉപഗുപ്തൻെറ മറുപടിക്കു അവൾ അനുകൂലമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നല്കിത്തുടങ്ങി. "ശ്രമണഹതകൻെറ കഥയില്ലായ്മകൾ കേട്ടു കുഴങ്ങു"ന്ന ബുദ്ധശിഷ്യൻെറ ബുദ്ധിശൂന്യതയേക്കുറിച്ചു അവൾ ഹൃദയപൂൎവ്വം ദുഃഖിക്കുന്നു. അയാൾ മരിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ തൻെറ അടുത്തുവ

രുന്നതിന് ഉപഗുപ്തനു സമയമാകയുള്ളു. അതുകൊണ്ടു അവന്റെ അന്തർഗ്ഗതം അറിയുന്നതിനു അവൾ തോഴിയോടു ചുഴിഞ്ഞു ചോദിക്കുന്നു.

"അനുനയം ചൊൽവാൻ ചെവിതരുന്നുണ്ടോ സഖിയവ-
നനുരാഗാങ്കുരം വാക്കിൽ സ്ഫുരിക്കുന്നുണ്ടോ?
വിവിക്തദേശത്തിൽ തന്നെ വചിച്ചിതോ ഭൃത്യമെന്റെ
വിവക്ഷിതമറിഞ്ഞെല്ലാം പറഞ്ഞിതോ നീ"

അനുരാഗാങ്കുരമെങ്കിലും അവനിൽ ഉണ്ടാകാതെ കഴികയില്ലെന്നും, അവൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പരസ്യമായ യതിവൃത്തിതന്നെയായിരിക്കണം സ്വഗൃഹത്തിൽ വരുന്നതിന് പ്രതിബന്ധമുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്നും അവൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. എന്നാലും "യതിമര്യാദയിൽ തന്നെയവനോക്കിൽ ക്ഷണിക്കുമെൻ സദനത്തിൽവന്നു ഭിക്ഷഗ്രഹിക്കാമല്ലോ" എന്നു പറയുന്നതിൽനിന്നു തന്നെ അവൾക്കു കൊച്ചുമുനിയിലുള്ള അഭിനിവേശം എത്ര അഗാധവും അനിയന്ത്രിതവുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ഈ നിലയിൽ വാസവദത്തയുടെ ഹൃദയം വിപരീതസമരശക്തികൊണ്ടു രണ്ടായി പിളരുന്നു; മാത്രമല്ല ബുദ്ധശിഷ്യന്റെ ഹൃദയസാഗരത്തിൽ നീന്തിക്കളിക്കാൻ വെമ്പൽപൂണ്ടു കുതിച്ചുപാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന വാസവദത്തയുടെ പ്രേമസരിത്തു മിക്കവാറും ഈ അവസരത്തിൽ വററി വരണ്ടുപോകുന്നു. അവളുടെ ഹൃദയത്തിലെ ഉന്മുഖപ്രേമം ഒരു നീണ്ട നിരാശയുടെ നെടുവീർപ്പിൽ അലിഞ്ഞുപോയി. ഉപഗുപ്തന്റെ പ്രേമാമൃതത്തിന്റെ ഒരു ബിന്ദുവെങ്കിലും ആസ്വദിച്ചു ആനന്ദമടയുവാൻ കരൾപൊട്ടി കഠിനമായി ആ സാധു കേണു. അവളുടെ അഭിലാഷങ്ങൾ പ്രഭാപൂരിതമായ ഒരു സുന്ദരസ്വപ്നംപോലെ മങ്ങിമറഞ്ഞു. ആദ്യകാലത്തു അവൾക്കു ആ അനാദ്യന്ത ചൈതന്യവിഗ്രഹത്തിന്റെ അടുത്തെത്തി അകമഴിഞ്ഞ് പ്രേമാർച്ചന നടത്തുന്നതിനു വേണ്ടതായ ആത്മശുദ്ധി സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. കരുണയുടെ കവാടങ്ങൾ അന്നവൾക്കു പൂർണ്ണമായി അടക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നശ്വരമായ ശരീരപിണ്ഡത്തെ ഭൗതികസുഖങ്ങളിൽനിന്നു വേർപെടുത്തി, ആത്മാവിന്റെ അനന്തവും അനശ്വരവും ആയ വിശ്രാന്തിക്കു ആലംബമായ നിത്യസത്തയുമായി ഐക്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള ദിവ്യമാർഗ്ഗം ദർശിച്ചതിനു ശേഷമാണ് അവൾക്കതു സാധിക്കുന്നത്.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ വിദേശിയനായ ഒരു വർത്തകൻ അവിടെ എത്തുന്നു. അനുരാഗത്തിന്റെ ഒരു നേരിയ ഉറവ് അവളുടെ ഹൃദയത്തെ

ഉപഗുപ്തനിൽചേൎത്തുവെങ്കിലും ശരീരത്തെ വൎത്തകപ്രമാണിക്കു അൎപ്പിക്കുവാൻ നിത്യപരിചയം അവളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. വാസവദത്തയുടെ ഈ പുതിയ ബന്ധം അവളെ അപൽഗൎത്തത്തിൽ തള്ളിയിട്ടു. ഇതിന്നു മുമ്പു് ഒരു തൊഴിലാളിത്തലവനും അവളെ സ്വാധീനത്തിലാക്കിയിരുന്നു. അവൻെറ അനിഷ്ടത്തെ ഭയന്നു് വാസവദത്ത വീണ്ടും വിഭിന്നമനോഗതിക്കു വശംവദയായി. എന്തിനു്? വികാരതരളിതമായ അവളുടെ ഹൃദയത്തിൻെറ തുളഞ്ഞുകയറുന്ന നോട്ടങ്ങൾ സാധുതൊഴിലാളിത്തലവനിൽചെന്നുതറച്ചു. കോപമത്സരവശഗനായ സ്വജാരനെ കൊന്നു അവൾ കുഴിച്ചുമൂടി; ന്യായാധിപതി വാസവദത്തയെ വിസ്തരിച്ചു. കരചരണങ്ങൾ മുറിച്ചു ചുടുകാട്ടിൽ തള്ളാൻ വിധികല്പിച്ചു. വാസവദത്തയുടെ സമ്പൽസുഖഭോഗസമൃദ്ധിയും പ്രതാപലക്ഷ്മിയും കൊള്ളിമീനെന്നോളം കണ്ണിമച്ചുമിഴിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു് മിന്നിപ്പൊലിഞ്ഞു മാഞ്ഞുപോയി.

ആ സന്ദൎഭത്തിലും ഒരു പരിചാരിക സ്വസ്വാമിനിയോടുള്ള നിസ്സീമമായ സ്നേഹം നിമിത്തം ശ്മശാനഘട്ടത്തിൽചെന്നു വാസവദത്തയെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും കാക്കയോട്ടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മദാലസയായ ആ ചെറുപ്പക്കാരി അവളുടെ എല്ലാ പരിചാരികകളേയും എത്രകണ്ടു സ്നേഹിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതു് ഇതിൽനിന്നും തെളിയുന്നുണ്ടു്. വാസവദത്ത തൊഴിലാളിത്തലവൻെറ വധത്തിന്നു കാരണമായിത്തീൎന്നുവെങ്കിലും നിസ്വാൎത്ഥമായ രാഗത്തിൻെറ ഒരു നേരിയ കിരണം അവളിൽ സ്ഫുരിച്ചതോൎക്കുമ്പോൾ അവൾ പ്രകൃത്യാ ദുഷ്ടയല്ലെന്നും നന്മയ്ക്കു അപാത്രമല്ലെന്നും അനുമാനിക്കാം. എന്നാൽ അവസാനം അവളുടെ ശരീരത്തിന്നും മനസ്സിന്നും വന്നുകൂടിയ ദുരന്തദുഃഖങ്ങൾ അവളുടെ പാപഭാരങ്ങളെ മിക്കവാറും തുലച്ചു. നശ്വരമായ ഭൌതികജീവിതത്തിലെ അനൎത്ഥകരമായ അഭിലാഷങ്ങളെ ശാശ്വതവും പവിത്രവുമായ ബലിപീഠത്തിൽ അവൾ അൎപ്പിച്ചു; ഉപഗുപ്തനു വാസവദത്തയെ സന്ദൎശിക്കുന്നതിന്നുള്ള സമയവും സമീപിച്ചു. വാസവദത്തയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആദ്യം അങ്കുരിച്ച രാഗവൃക്ഷം ഒരു ദീൎഘകാലത്തിനുശേഷം ഈ സന്ദൎശനവേളയിൽ ഫലസമൃദ്ധമായിത്തീൎന്നു.

പ്രാപഞ്ചികസുഖങ്ങളിൽ അത്യാസക്തയായ നായികയ്ക്കു് ആ അവധൂതൻ അത്യൽകൃഷ്ടങ്ങളായ അദ്ധ്യാത്മതത്വങ്ങളുപദേശിച്ചു്

"ചോരനപഹരിക്കാത്ത ശാശ്വതശാന്തിധനവും
മാരനെയ്താൽ മുറിയാത്ത മനശ്ശോഭയും" പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ചു. ആത്മാവിനെ ചുററിപ്പിണഞ്ഞു് അതിനെ അലസവും അസമൎത്ഥവും, ആക്കിത്തീൎത്ത ഘോരതമസ്സിനെ നിശ്ശേഷം നിൎമ്മാജ്ജനം ചെയ്തു. മാംസരക്തങ്ങളുടെ മദാന്ധമായ ഭോഗേച്ഛയാൽ ആചരിച്ചിട്ടുള്ള ഘോരദുരാചാരങ്ങളോൎത്തു് മരണഗ്രസ്തയായ വാസവദത്ത ഭയവിഹ്വലയായിത്തീരുമ്പോൾ:—
"ചിരകാലമഷ്ടമാൎഗ്ഗചാരിയാമബ്ഭഗവാൻെറ
പരിശുദ്ധ പാദപത്മം തുടച്ചകൈയാൽ"
ഉപഗുപ്തൻ അവളെ അനുകമ്പാപൂരിതനായി തലോടി അവളുടെ ശരീരവേദനകളുടെ ദുസ്സഹതയെ ശമിപ്പിച്ചു.
"സത്യമോക്ഷകിൽ സംസാരയാത്രയിൽ പാപത്തിൻകഴൽ
കുത്തിടാതെ കടന്നവർ കാണുകില്ലെടോ" എന്നിങ്ങനെ കൃപാപൂൎണ്ണനായി പറഞ്ഞു് അവളുടെ കൎണ്ണങ്ങളിൽ അമൃതം പകൎന്നു് അവളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. കദനഭാരത്താൽ പൊടിഞ്ഞ അവളുടെ ചൂടുകണ്ണീർകണങ്ങളെ ആ അവധൂതൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൈക്കുമ്പിളിൽ ഏററുവാങ്ങി. പ്രേമലഹരിയാൽ ഹൃദയം വിക്ഷുബ്ധമായിരുന്ന വാസവദത്തയുടെ കണ്ണിനെ മറച്ചിരുന്ന ആ തിരശ്ശീല പെട്ടെന്നു നീങ്ങി; അവളുടെ പാപപങ്കിലമായിരുന്ന ശരീരത്തിൽ ഇഴുകിപ്പിടിച്ചിരുന്ന ചളി, സാൎവ്വത്രികമായ സാഹോദൎയ്യത്തിൻെറ—വിശ്വപ്രേമത്തിൻെറ—ജലധാരകൊണ്ടു് ആ അവധൂതൻ കഴുകിക്കളഞ്ഞു. അതേ, പാവനമായ പ്രേമത്തിൻെറ പരിപേലവകരങ്ങൾ അവളെ ആശ്ലേഷിച്ചു; അവൾ അനന്തമായ ആനന്ദനിർവൃതി അടഞ്ഞു.

വാസവദത്തയെ ആപത്തിലേക്കു നടത്തിയ നശിച്ച കാമചാപലം ബുദ്ധശിഷ്യൻെറ ആദ്ധ്യാത്മികോപദേശത്താൽ നിശ്ശേഷം നശിച്ചു. അവളുടെ ഹൃദയാന്തൎഭാഗത്തു് അങ്കുരിച്ച പ്രേമബിന്ദു അവൾ ഉപഗുപ്തനിൽ വൎഷിച്ചു. ആ പ്രേമബിന്ദു അവളെ പ്രേതഭൂമിയിൽനിന്നു പ്രേമവേദിയിലേക്കു്—ശ്മശാനഘട്ടത്തിൽനിന്നു ശാശ്വതശാന്തിഭവനത്തിലേക്കു്—ഉയൎത്തുകയും നിത്യനിൎവ്വാണം അവൾക്കു നല്കുകയും ചെയ്തു. ആ ശാശ്വതമല്ലാത്ത ഐഹികജീവിതത്തിൻെറ നശ്വരഗീതികളത്രേ വാസവദത്തയുടെ കഴിഞ്ഞ ജീവിതാദ്ധ്യായത്തിൽനിന്നു നാം വായിക്കുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്.

ശരീരസൌന്ദൎയ്യം വിശ്വസനീയമല്ല; ചാരിത്രവും നീതിയുമാണ് സകലവിധ ഐശ്വൎയ്യങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാനം. അവയിൽ അടിയുറപ്പിക്കാത്ത ക്ഷണികവും ക്ഷുദ്രവുമായ ഭൌതികസമ്പത്തുകൾ അടിതകൎന്നുപോകുമെന്നുള്ള തത്വം വാസവദത്ത മൌനഭാഷയിൽ നമ്മോടുപദേശിക്കുന്നു. വാസവദത്തയുടെ ജീവിതത്തിനു രക്തകണങ്ങൾകൊണ്ടാണ് ഈശ്വരൻ പൂൎണ്ണവിരാമം ഇട്ടതെങ്കിലും ഉപഗുപ്തന്റെ തുംഗമായ കരുണയിൽകൂടി കാണിച്ചുകൊടുത്ത പരമശാന്തി ലോകത്തിൽ അവൾക്കു സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നല്കുകതന്നെ ചെയ്തു.

വാസവദത്തയുടെ രാഗം ലൌകികസംഗതികളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാണെങ്കിലും അവളുടെ ക്ലേശപൂൎണ്ണമായ ജീവിതഗതി ആ മാലിന്യത്തെ മാററി മനോഹരവും പവിത്രവും ആക്കിത്തീൎക്കുന്നു. അനിതരസാധാരണവും അവിചാരിതവുമായി സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദുരിതങ്ങൾ അവൾക്കു ദിവ്യപ്രേമം ആസ്വദിക്കുന്നതിനുള്ള അപൂൎവ്വലബ്ധമായ അവസരം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. വാസവദത്തയുടെ ശരീരമാലിന്യം മുഴുവൻ അവളുടെ രക്തധാരകൊണ്ടു കഴുകിക്കളഞ്ഞതിനുശേഷം മാത്രമേ അവൾ അതിനൎഹയായിത്തീരുന്നുള്ളു. അന്ധകാരജടിലമായ അവളുടെ ആത്മാവിൽ ഏതാണ്ടൊരു രാഗരശ്മി പതിഞ്ഞതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് അവൾക്കു ദിവ്യപ്രേമാമൃതം ആസ്വദിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നത്.

മനഃശരീരങ്ങൾ ഒന്നുപോലെ മലിനീഭവിച്ചു കേവലം പാപകൎമ്മങ്ങളുടെ അധിവാസഭൂമിയായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ള ഒരുവളുടെ കാൎയ്യത്തിൽപോലും അകൃത്രിമപ്രണയത്തിന്റെ നിത്യാനന്ദപ്രദമായ ദിവ്യശക്തിയേയാണ് വാസവദത്ത വഴിയായി കവി നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നത്. എത്ര കണ്ടു അടിയുറച്ച അനുരാഗവും അംഗഭംഗിയും അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ആദ്ധ്യാത്മതത്വങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെടുകയേ ഉള്ളു എന്ന പരമരഹസ്യം വാസവദത്ത സംഭവബഹുലവും സംഭ്രമജനകവുമായ സ്വജീവിതകഥകൊണ്ട് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയും, ഭൌമങ്ങളായ ഐശ്വൎയ്യങ്ങളുടെ ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലതയെ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുകയും, ഭോഗത്തിന്റേയും ത്യാഗത്തിന്റേയും മാററുരച്ചുനോക്കി രണ്ടിന്റേയും മട്ടും മഹത്വവും വിളംബരം ചെയ്യുകയും, സാത്വികപ്രേമത്തിന്റെ മഹനീയസന്ദേശത്തെ ശാശ്വതമായി ലോകത്തിനു നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

പുകവലി.

(കെ. ജെ. ആലപ്പാട്ടു്, ബി. ഏ.)

വേലക്കാരനിൽനിന്നു ഒരു വെള്ളംചീത്ത വാങ്ങിയെങ്കിലും, പുകവലി ധൈര്യസമേതം പരിശീലിച്ചിരുന്ന പ്രസിദ്ധനായ റാലി തന്നെയാണു് ഈ സുകുമാരകലയുടെ സാരമായ പ്രചാരത്തിനു കാരണഭൂതൻ. ഇപ്പോഴും ഈ കലയിൽ കുശലത പൂണ്ടവർ അനവധിയുണ്ടു്. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഒരു പുകപോലുമെത്താത്ത നാട്ടുകളിലും പുകവലി ആദരണീയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. തനിനാടന്മാർകൂടി ആഗതന്മാരോടു ഔദാര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു ബീഡിയോ, സിഗരററോ കൊടുത്തുകൊണ്ടാണു്. പരിഷ്കാരം വാരിപ്പൊതിഞ്ഞ ഒരു കടലാസ്സുചുരുളായിട്ടാണു സിഗരററിനെ ആധുനികർ അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നതു്. "Passing show" എന്നിങ്ങനെ സിഗരററുകൾക്കു സംജ്ഞകൾ നൽകി അവയുടെ അല്പത്വത്തെ അറിയിക്കുവാൻ ചിലർ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ധൂമമൈത്രി അനുപേക്ഷണീയമായിത്തന്നെ ആധുനികർ കരുതിപ്പോരുന്നുണ്ടു്. നമ്പ്രുകളോടുകൂടിയ കള്ളുകടകളോടൊപ്പം നാട്ടിൽ പുകവലിസ്ഥാനങ്ങളേയും നാം കണ്ടുവരുന്നു.

ഒരു "പുകവലിയ"നല്ലെങ്കിലും ഞാൻ അതേപ്പററി അവധാനപൂർവ്വം ചിന്തിക്കുന്നതിൽ ഒരിക്കലും വൈമുഖ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ദൈവദത്തമായ ദേഹത്തിന്റെ ദൃശ്യമായ ഒരു കോണിൽ തീയും കൊളുത്തി, നിർവ്വികാരനായി, ധൂമപടലങ്ങളെ വട്ടത്തിലും വീതിയിലും, നീളത്തിലും ചുരുളുചുരുളായും മേല്പോട്ടുവിട്ടു സ്വർഗ്ഗസുഖം അനുഭവിക്കുന്ന മാനുഷവിശേഷത്തെ നോക്കി ഞാൻ ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തീപ്പെട്ടിയ്ക്കു ഇടക്കാലത്തു കുത്തക ഭവിച്ചുവെങ്കിലും, പുകവലിക്കാർ തീപ്പെട്ടിച്ചെലവു കുറച്ചിട്ടില്ല, കുറക്കുകയുമില്ല. ശരിയായി സിഗരററു മുതലായ ധൂമസാമഗ്രികൾ കത്തിക്കുന്നതിനല്ല തീപ്പെട്ടിക്കോലുകൾ അധികവും ചെലവാകുന്നതു്; നേരെമറിച്ചു നിരർത്ഥമായ ഏതാനും മുറകൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനാണു്. ഏതാണ്ടിങ്ങനെയായിരിക്കും പരിഷ്കൃതനായ പുകവലിയൻ തന്റെ ഉപക്രമം നിർവ്വഹിക്കുക. സിഗരററു കയ്യിൽ കിട്ടിയ

തോടെ അതിൻെറ ഒരു തലക്കൽ (തീത്തല, വെറുംതല എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയിൽ ഒട്ടുകത്തേതു്) വിരലുകൊണ്ടോ, മറേറാ തുടച്ച്യയായി തട്ടി ആ തല ഘനപ്പെടുത്തണം. ചുണ്ടുകൾക്കു് മദ്ധ്യേ ഉണ്ടാകുന്ന മട്ടനത്താൽ ഉൾത്തരികൾ ഊൻറുചാടാതിരിക്കുവാനാണ സിഗററിൻെറ വെറുംതലക്കൽ ഈ തട്ടുംമുട്ടുമെല്ലാം. തുടൎന്നുകൊണ്ടു അലസതയും അശ്രദ്ധയും സമ്മേളിച്ചുള്ള ഒരു ഭാവം മുഖത്തെങ്ങും പ്രദൎശിപ്പിക്കയായി. ഒന്നോ രണ്ടോ തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളികൾ ശരിയായി കത്തിക്കയില്ലെന്നുള്ള ഭാവേന എടുത്തോ എറിഞ്ഞുകളയണം. മൂന്നാമത്തെ കൊള്ളി സാധ്യമെങ്കിൽ വിശേഷവിധിയൊന്നുംകൂടാതെ, കാററിനെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ കത്തിക്കണം. ഇങ്ങനെയുള്ള അഗ്നിസമ്പാദനം സമ്പാദകൻെറ അസാമാന്യമായ പുകവലിവൈഭവത്തെ ലോകസമക്ഷം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനു പൎയ്യാപ്തമായിരിക്കും. അതു അല്പം അസുകരമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം കൈ രണ്ടുംകൂട്ടി ഒരു കൈവലയം തീൎത്തു അതിനുള്ളിൽ ഈ അഗ്നിക്രിയ നിൎവഹിച്ചാലും മതിയാകുന്നതാണു്.

എരിഞ്ഞുപൊരിയുന്ന ഈ പുകയിലച്ചുരുളു ചുണ്ടുകളുടെ ഏതൊരു പാൎശ്വത്തിന്മേലാണ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതെന്നുള്ളതു ധൂമകാരന്മാരെ പ്രത്യേകിച്ചു അലട്ടുന്ന ഒരു പ്രശ്നമാണു്. സിഗററു് അധരങ്ങളുടെ ഏറെക്കുറെ മദ്ധ്യേ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതു നന്നല്ല; അതു വിഡ്ഢികൾ മാത്രമെ ചെയ്യുകയുള്ളു. ഒരിക്കൽ അതു പരിഷ്ക്കാരമായിരുന്നേക്കാം. എങ്കിലും മദ്ധ്യേ മുടി ചീകുന്നസമ്പ്രദായം നാമാവശേഷമായതുപോലെ, ഇതും അപരിഷ്കൃതമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. ചുണ്ടുകളുടെ ഒരററത്തു "തൊട്ടു തൊട്ടില്ലാ" സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരമാനുഷശക്തിപ്രകടനത്താലെന്നോണം സിഗററു സ്ഥാപിക്കണം. അതുകൊണ്ടും പുകവലിയൻെറ പ്രശ്നങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആരംഭത്തിൽ ഒരിടത്തുംനോക്കാതെ വായിൽക്കൂടെതന്നെ പുക വിടണം. അതു വളയംവളയമായി മേല്പോട്ടുയൎന്നാൽ അത്രയ്ക്കുമാത്രം അഭിനന്ദനത്തിനും അനുമോദനത്തിനും "ഇരയാകും" നമ്മുടെ ധൂമകാരൻ. ആ വിദ്യയിൽ ജയിച്ചാൽപിന്നെ മററു ദ്വാരങ്ങളിൽക്കൂടി പുക വിടുവാൻ ഉററു ശ്രമിക്കണം. ഈശ്വരദത്തമായ ദേഹവിഭാഗങ്ങളിൽ ധൂമഗതിയ്ക്കു തികച്ചും പൎയ്യാപ്തങ്ങളും പരിശക്തങ്ങളുമായി പരിഗണിക്കാവുന്ന എല്ലാ തുറകളിൽക്കൂടെയും പുക വിടുവാൻ ശ്രമിക്കണം. ധൂമ

കാരന്മാർ വിശ്വകർമ്മാവിൻെറ ഉൽകൃഷ്ടമായ ആന്തരോദ്ദേശങ്ങളെ വിസ്മരിച്ചുവെന്നു വരരുതല്ലോ.

സിഗററ് പ്രസ്ഥാനത്തിലെ ഒരു തികഞ്ഞ സഹൃദയനു മാത്രമെ സിഗററ് നനക്കാതെ പ്രയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കു. ആരംഭകനായ ധൂമകാരനോടു ചോദിച്ചാലറിയാം ഈ സുകുമാരകല അഭ്യസിക്കുവാനുള്ള അനവധി കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളും വിവിധവൈഷമ്യങ്ങളും. ഈ കല അത്രമാത്രം അഭ്യസിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു നാടനായ സഹൃദയൻ സ്നേഹിതന്മാരുടെ പരിഹാസത്തിനു പാത്രമായതും ഇതേ കാരണത്താലാണ്. ചായസ്സല്ക്കാരസമയത്തു കിട്ടിയ സിഗററു കയ്യോടെ "കഴിക്കു"ന്നതിനുള്ള പരിശ്രമത്തിലാണു ഈ നാടനു ചില പ്രമാദങ്ങൾ പിണഞ്ഞത്. നാടൻ സിഗററു വായിൽ വെച്ചതോടെ, ഒപ്പുകടലാസ്സിൽ മഷി കാടിക്കയറുന്നതുപോലെ, തുപ്പൽ അതിൽ അതിയായി പാഞ്ഞുകയറി; അതോടെ അതിൻെറ വെള്ളനിറം എങ്ങോ പോയി മറഞ്ഞു. നനഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതിനാൽ തീത്തല ശരിക്കു എരിഞ്ഞു പൊരിയുകയൊ, പുക നിർബ്ബാധം നിർഗ്ഗമിക്കുകയൊ ഉണ്ടായില്ല. ശക്തിയായി വലിച്ചതിൻെറ ഫലമായി അല്പം പുക വായിൽ വന്നപ്പോൾ നാടൻ നട്ടംതിരിയുകയായി. അധരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ അല്പാല്പമായി പുകവിടാതെ അയാൾ ദന്തവൈദ്യൻെറ മുമ്പിൽ വായും പൊളിച്ചു നില്ക്കുന്ന പല്ലുവേദനക്കാരനെപ്പോലെ, ചില ഗോഷ്ടി"കൾ കാണിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ നല്ലവണ്ണം വാ തുറന്നു കഴിഞ്ഞു; തുറന്നുകിടന്ന വാതിലിൽക്കൂടെ, കായപ്പുറ്റിപ്പിട്ട കുഴി പൊളിച്ചപ്പോഴെന്നോണം പുക പുറത്തേയ്ക്കു പോകുവാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ സദസ്സിൽ പരിഷ്കാരമുറകൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ മുതിർന്ന നാടൻ വാവട്ടം പിടിച്ചു നട്ടംതിരിയാറായി.

ധൂമകാരന്മാർക്കു അവരുടെ അന്യാദൃശമായ വൈഭവം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ചില പ്രത്യേക പ്രസ്ഥാനങ്ങളുണ്ട്. ചിലർ സിഗററ് ചുണ്ടിന്മേൽ ഒട്ടിച്ചുവെച്ചു എത്ര വേണമെങ്കിലും സംസാരിച്ചുകൊള്ളും. വാ വട്ടംതുറക്കുമ്പോഴും പുകയിലച്ചുരുൾ വജ്രപ്പശകൊണ്ടെന്നോണം അധരങ്ങളോടുചേൻതന്നെ ഇരുന്നുകൊള്ളും. ഇങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ ഈ ധൂമകാരന്മാരുടെ തുപ്പൽ "മൊളഞ്ഞിൻ"പോലെ പശപ്രായമായി തീരുമായിരിക്കണം. ചിലർ പുക വളരെ സമയം വായിൽ

വിടാതെ വെച്ചുകൊള്ളും. പുക വായിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടു അവർ സംഭാഷണത്തിലേൎപ്പെടും. പ്രാഥമികപള്ളിക്കൂടത്തിലെ വിദ്യാൎത്ഥികൾ "പന, നന"യോടുകൂടി ആരംഭിക്കുന്നതുപോലെ ഇവരും അക്ഷരങ്ങൾ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടാണു അത്ഭുതകരമായ ഈ സമ്പ്രദായം അഭ്യസിക്കുന്നതു്. ഈ വിദ്യയിൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായവരാണു "ജീവവായുവെ" ഒരണുവും വായിൽനിന്നു വിടാതെ അക്ഷരമാല ആവൎത്തിച്ചു പറയുന്നതിനായി മുതിരുന്നതു്. ഇങ്ങനെ സംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ചെപ്പടിവിദ്യക്കാരൻ അവിചാരിതസ്ഥലത്തുനിന്നു മണ്ണാങ്കട്ടയെടുക്കുന്നതുപോലെ, പുകവലിയന്റെ വായിൽക്കൂടെ പുക എവിടേനിന്നോ ഓടി പുറത്തുകടക്കുന്നതു കാണാം. വണ്ണത്തോടുകൂടിയ വായു വായിൽക്കൂടെയോയെന്നു യാഥാസ്ഥിതികനായ ഒരുവൻ സംശയിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ധൂമസംഭരണം ഒരു പ്രകാരത്തിൽ ധൂമകാരനു ഗുണകരമായിട്ടാണു പരിണമിക്കുന്നതു്. വാശുദ്ധി, ക്രിമിനാശം എന്നിവക്കു പുക വളരെ നല്ലതെന്നു പലരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ചുണ്ടുകളെ ശ്യാമവൎണ്ണമാക്കുന്നതിനും പല്ലുകളിൽ കറപിടിപ്പിക്കുന്നതിനും ഈ സമ്പ്രദായം സഹൃദയന്മാരെ സഹായിക്കുന്നു. ചിലർ വായിൽവന്ന പുക പുറത്തേക്കുവിടാതെ പുക വലിക്കുന്നതായി പലരും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. "മണ്ണുതീനി"കളെപ്പോലെ ഇവർ "പുകകുടിയന്മാ"രാണൊയെന്നു നാം സംശയിച്ചേക്കും; ഉള്ളിലേക്കു ശ്വാസം വലിക്കുമ്പോൾ പുക, ചുരുളിൽക്കൂടെ വായിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതു സാധാരണമാണു്. എന്നാൽ എല്ലാപ്പോഴും അങ്ങനെ സംഭവിക്കണമെന്നില്ലല്ലൊ. സകലപ്രാവശ്യവും ധൂമലാഭം ഉണ്ടാകുന്നതു അത്ര സാധാരണമല്ല.

സമൎത്ഥന്മാരായ ധൂമകാരന്മാരുടെ പുകവിടലിൽനിന്നുതന്നെ അവരുടെ വികാരവിചാരാദികളെ ആരാഞ്ഞറിയുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണു്. ആംഗ്ലേയസാഹിത്യകാരന്റെ അതിപ്രസിദ്ധമായ "റിപ്പ്‌വാൻ വിൻഗിൾ" എന്ന സരസകഥയിലെ ഒരു കഥാപാത്രത്തേപ്പോലെ തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളേയും വികാരങ്ങളേയും പുകവലിയിൽക്കൂടെ പ്രത്യക്ഷമാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന ധൂമകാരന്മാർ അത്ര ദുൎല്ലഭമല്ല. നീരസം ഭാവിക്കുന്ന വേളയിൽ മേല്പറഞ്ഞ കഥാപാത്രം "പൈപ്പ്"ശക്തിയായി വലിച്ചു ധൂമവലയങ്ങൾ ഒന്നിനുമീതെ ഒന്നായി ദ്രുതഗതിയിൽ വിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും; മറിച്ചു രസാനുഭവത്തിൽ അദ്ദേഹം "പൈപ്പ്" മന്ദം

മന്ദം വലിച്ചു, പുക സാവധാനത്തിൽ വിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങനെ മിടുക്കനായ ഒരു പുകവലിയനു വികാരഗതിവിഗതികളെ ഏറക്കുറെ ലക്ഷ്യമാക്കി പുക വലിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇത്രമാത്രം സുഖദായകവും ഗുണപോഷകവുമായ ഒരു കലാവിശേഷത്തിനാണ് "ഒരു തലക്കൽ ഒരു വിഡ്ഢിയും മറേറ തലക്കൽ തീയും" എന്നൊരു നിർവ്വചനം പണ്ഡിതനായ ജോൺസൺ നിർദ്ദേശിച്ചതു്. എന്നാൽ ഈ ആഭാസവാക്യം പറഞ്ഞതു മിക്കവാറും അദ്ദേഹം പുകവലിച്ചിരുന്നപ്പോളായിരിക്കണമെന്നാണ് ഒരു പുകവലിയന്റെ അഭിപ്രായം. എത്രയായാലും ഇങ്ങനെയുള്ള ധൂമകേതുക്കളെ ധൂമകാരന്മാർ എന്നും എപ്പോഴും വെറുക്കുന്നതായിരിക്കും!!

കരുണ.

(തുടർച്ച)

2. ജീവിതനിരൂപണം:

നരജീവിതംകൊണ്ടു് മകുടംചൂടിയ പ്രകൃതിയാണു കവികർമ്മത്തിന്റെ ആലംബമെന്നിരിക്കെ, കവിത മിക്കവാറും ജീവിതവിമർശകമായേ തീരൂ. യഥാർത്ഥകവികളുടെ കൃതികളെല്ലാം ഒളിഞ്ഞോ തെളിഞ്ഞോ ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായിരിക്കും. എന്നാൽ കവികളുടെ ജീവിതനിരൂപണങ്ങളാസകലം ഒരേതരത്തിൽ ഗണിക്കാവുന്നവയല്ല. വിഷയം ഏതായാലും ഇടക്കിടക്കു യഥോചിതം ജീവിതവിമർശകങ്ങളായ കഥനങ്ങൾക്കൊരുമ്പെടുക മിക്കകവികളുടേയും പതിവാണല്ലോ. അമ്മാതിരി ആനുഷംഗികങ്ങളായ ഉൽബോധനങ്ങൾ ഒരു ഗണം. ഓരോ സംഭവത്തെ ഓരോ പ്രത്യേക സമ്പ്രദായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചു്, കണക്കിലുത്തരംപോലെ ഒടുവിൽ സാരോപദേശങ്ങൾ വെച്ചുകെട്ടാതെതന്നെ, ഉൽകൃഷ്ടമായ ജീവിതനിരൂപണം സാധിക്കുന്ന ഒരു മാതിരി കവികളുണ്ടു്. അവരുടെ സൂക്തങ്ങളെ മറെറാരു വിഭാഗമായി വിചാരിക്കാം. പല സംഭവങ്ങ

ളാൽ പല സന്ദേശങ്ങളായിരിക്കും താദൃശന്മാരായ കവീശ്വരന്മാർ വിളംബരംചെയ്യുക. ഇനിയൊരുതരം കവികൾ, ജീവിതത്തെ തിരിച്ചും മറിച്ചും വായിച്ചുപഠിച്ച് അതിന്റെ പരമമായ അർത്ഥത്തെപ്പററി സമഞ്ജസവും സ്വതന്ത്രവുമായൊരു മതം രൂപവല്ക്കരിച്ച്, അതിലെ അസമാധേയാംശങ്ങൾക്കെല്ലാം സമാധാനംനല്കി വിരമിക്കുന്നവരായുണ്ട്. അവരുടെ സാംഗോപാംഗമായ ജീവിതവിമർശങ്ങൾ മുകളിൽ പറഞ്ഞ രണ്ടു ഗണങ്ങളിലും പെടാതെ വേറിട്ടു നില്ക്കുന്നു. കുമാരനാശാന്റെ ജീവിതാവലോകനം പ്രധാനമായി ഈ അന്തിമവിഭാഗത്തിലാണു ഉൾപ്പെടുക. ഒന്നാമത്തെ വകുപ്പിൽ കൊള്ളിക്കത്തക്കവണ്ണം ക്വാചിൽകമായ തത്വനിർദ്ധാരണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ സമൃദ്ധമല്ലെന്നില്ല. കരുണയിൽതന്നെ ധാരാളമുണ്ട് അത്തരം അനർഘരത്നങ്ങൾ.

വിശപ്പിനു വിഭവങ്ങൾ............etc.
മൃതിയിലും മഹിളമാർ..........etc.
ഹാ സുഖങ്ങൾ വെറും ....etc.
സ്വാന്തവാളാൽ..............etc.

ഇത്യാദി നോക്കുക. പക്ഷെ അവയുടെ കാന്തിയെ വിനമ്രമാക്കുന്നതാണ് ജീവിതത്തിന്റെ സമഗ്രനിരൂപണംകൊണ്ട് ആ മഹാകവി പ്രസരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പ്രോജ്ജ്വലമഹസ്സ്.

മനുഷ്യൻ എവിടെനിന്നു വന്നു? എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു? എങ്ങനെ വേണം പ്രാപ്യസ്ഥാനത്തെത്താൻ? ഈ വക പ്രശ്നങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണല്ലോ ചിന്തകന്മാർ ജീവിതത്തെ വിമർശിക്കാറ്. ആശാനും അങ്ങനെ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സ്വഭാവംകൊണ്ടെന്നല്ല, സംസ്കാരംകൊണ്ടും ഒരു തികഞ്ഞ ആസ്തികനായിച്ചമഞ്ഞ ആശാൻ ജീവിതത്തിന്റെ വിജയാപജയങ്ങൾ നിശ്ശേഷം ഈ ലോകത്തിന്റെ പരിധികളിൽ ഒതുങ്ങുന്നതായി വിചാരിക്കുന്നില്ല. ലോകഭോഗേതരമായ ഒരു സമ്മാനത്തെ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന എന്തോ ഒന്നു മനുഷ്യനിൽ അന്തർഭവമായി ഉണ്ടെന്നും, അതിനെ സംരക്ഷണം ചെയ്തു ഉന്നായിക്കേണ്ടതാണ് മനുഷ്യന്റെ ചുമതലയെന്നും ആശാനഭിപ്രായമുണ്ട്. ആ 'എന്തോ ഒന്നിനെ' സ്നേഹത്തിന്റെ പരഭാഗമായി അദ്ദേഹം വ്യപദേശിക്കുന്നു.

സ്നേഹംതാൻ ജീവിതം ശ്രീമൻ
സ്നേഹവ്യാഹതിതന്നെ മരണം
സ്നേഹം നരകത്തിൻ ദ്വീപിൽ സ്വർഗ്ഗ
ഗേഹം പണിയും പടുത്വം.

ഇത്യാദിയിൽ ആ വ്യപദേശം സംക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതു കൃതിയും സ്നേഹപരഭാഗസംജ്ഞമായ ജീവിതസാരത്തിൻെറ ഉദ്ഭാവനത്തിനും ഉൽകർഷണത്തിനും വേണ്ടിയാണ് ആശാൻ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. പരമാർത്ഥമായ സ്നേഹത്തിൻെറ—ദിക്കാലാതീതവും ഭോഗലാഭാനപേക്ഷവുമായ സ്നേഹത്തിൻെറ—സാക്ഷാൽകരണത്തിനായി സകലരും തപിക്കുന്നു. പക്ഷേ ആ സ്നേഹത്തിൻെറ പ്രാകൃതരൂപങ്ങളെ ആരും ആദിമദശയിൽ അറിയുന്നുള്ളു. പ്രാഗ്രൂപങ്ങളിലൂടെ സ്നേഹത്തിൻെറ പ്രകൃഷ്ടരൂപത്തിലെത്തണമെങ്കിൽ മനുഷ്യനുള്ള ഉത്തമമായ ഉപകരണം ഉൽകടമായ ശോകാനുഭവംതന്നെ. ശോകാഗ്നിയിൽ പവിത്രീകൃതമായ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു വിമലോജ്ജ്വലമായ സ്നേഹം താനേ നിറകതിർ വീശിക്കൊള്ളും. ഏകദേശം ഇതാണ് ആശാൻെറ സ്നേഹഗീതയുടെ ആന്തരാർത്ഥം. വിശേഷാന്തരവും ലോകാചാര്യസമ്മാനിതവുമായ ഈ ജീവിതവ്യാഖ്യാനത്തോടനുബന്ധിച്ചു കിടക്കുന്ന മററനേകം പ്രമേയങ്ങളുണ്ട്. അവക്കെല്ലാം യഥാർഹം സമാധാനം കണ്ടെത്താൻ ആശാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണാം.

സ്നേഹത്തിൻെറ സ്വർഗ്ഗീയവക്ഷസ്സിൽ വിശ്രമം കൊള്ളുവാൻ തപിക്കുന്ന മനുഷ്യന് ലോകത്തിൽ സന്തോഷത്തേക്കാളധികം സന്താപമാണുപകരിക്കുകയെന്നു പറയുന്ന ആശാൻ, വിഷാദാത്മകനാണ്, നൈരാശ്യവാദിയാണ്, എന്നുംമററും ചില നിരൂപകന്മാർ ആവലാതിപ്പെടുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ആശാൻ നൈരാശ്യവാദിയല്ല. തോമസ് ഹാർഡിയെപ്പോലെ, ലോകത്തോടു ശുണ്ഠികടിച്ച് തൂങ്ങിച്ചാകുവാൻ ആളുകളെ അനുവദിക്കുന്ന 'പെസ്സിമിസം' ആശാൻ പ്രസംഗിച്ചിട്ടില്ല. ലൌകികസുഖങ്ങളെ, അവയുടെ ശരിയായ വിലക്കുവേണം വാങ്ങാൻ എന്നേ അദ്ദേഹത്തിനു വാദമുള്ളു. 'നരജീവിതമായ വേദന' എന്നു പറയുമ്പോൾ ആശാൻ, തലയിൽ കൈ വെച്ചുകൊണ്ട് ജീവിതത്തെ ശപിക്കുന്നുവെന്നു അർത്ഥമാക്കിക്കൂടാ. കാര്യകാരിയായി ജീവിതത്തിൽ വേദനയല്ലാതെന്തുണ്ട്? എങ്ങനെ നോക്കിയാലും ജീവിതം പാ

മാൎത്ഥങ്ങളെ 'ഭേദനം' ചെയ്യുന്നതായിരിക്കണമെന്ന് ആശാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുംപോലെ തോന്നുന്നു. ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലങ്ങളും സകലമനോവഞ്ചകങ്ങളുമായ സുഖങ്ങൾ ഒടുവിലും, ദുഃഖങ്ങൾ അപ്പപ്പോൾ തന്നേയും ദ്വിധാ 'വേദന'കളായിത്തീരും.

കുമാരകവിയുടെ ഈ 'ഫിലോസഫി' ലോകായതികമതികളായ പലൎക്കും രുചിച്ചില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. എന്നിരുന്നാലും ജീവിതത്തെ സനിഷ്കൃഷ്ടം അപോദ്ധരിച്ച് പഠിച്ച് അതിൻെറ വില നിൎണ്ണയിക്കുന്നതിനു ഒരു കവിയുടെ നിലയിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള യത്നം ഏററവും ശ്ലാഘനീയമാണ്. മററു കവികളിലാൎക്കും ജീവിതത്തെപ്പററി ഇത്ര ഗാഢമായാലോചിക്കുവാനുള്ള ത്രാണിയോ സൌകൎയ്യമോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

തത്വസംഹിത എന്തായാലും നേരെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു വായനക്കാരുടെ രസക്കേടു സമ്പാദിക്കുന്ന കവികളാണ് ഇക്കാലത്തധികം. കുമാരനാശാൻെറ തത്വോപബോധനരീതി അങ്ങനെ നീരസാപാദകമല്ല. അദ്ദേഹം കവികളിൽ തത്വജ്ഞനും തത്വജ്ഞരിൽ കവിയുമാണ്. നേരിട്ടുള്ള തത്വകഥനം കവിതയാക്കണമെങ്കിൽ ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടിവരുമെന്നും അതു ചെയ്താൽകൂടി പല ഉൽബോധനങ്ങളും വായനക്കാരിൽ തറച്ചുകയറാതെ, മാനത്തെറിഞ്ഞ വടിപോലെ, താഴെ വീഴുമെന്നും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. തന്നിമിത്തം അദ്ദേഹം സംഭവനിബിഡമായ ജീവിതം കലാകുശലതയോടെ ചിത്രണംചെയ്ത് അതിൽ തൻെറ തത്വസംഹിതയെ അന്തൎഹിതമാക്കുവാൻ മുതിൎന്നിരിക്കുന്നു. കരുണതന്നെ ഒരു ഉദാഹരണമാണ്. ഒരഭിസാരികയുടെ ജീവിതം—കാമത്തിലും അൎത്ഥത്തിലുംനിന്നുയൎന്ന് പ്രേമത്തിലൂടെ കരുണയുടെ കൈപിടിച്ചുകൊണ്ട് മോക്ഷത്തിലേക്കു കടക്കുന്നൊരു സ്ത്രീയുടെ ജീവിതം—കവിതാവിലസിതമായ മാതിരിയിൽ വൎണ്ണിച്ചിട്ടാണു അദ്ദേഹം അതിൽ തൻെറ ദൎശനകോടികൾ അടക്കിയിട്ടുള്ളത്. അവമുഴുവൻ ഏതാനും പരുക്കൻവരികളിൽ പ്രതിപാദിതമായെന്നിരിക്കട്ടെ. തീൎച്ചയായും അവ ഇന്നു കാണുംപടി സഹൃദയസംവേദ്യമാകുകയില്ല. ഈ വസ്തുത നമ്മുടെ 'മിടുമിടുക്ക'ന്മാരായ കവികൾപോലും ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അവർ കഥാകഥനം ഒരുവക പഴഞ്ചൻപതിവായിത്തള്ളിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മഹാകവി വള്ളത്തോൾ ഒററയൊററ സംഭവങ്ങളേയും മഹാകവി കുമാരനാശാൻ നെടുജീവിതങ്ങളേയും വൎണ്ണിക്കുന്നതിനടയിൽ സാധിച്ചിട്ടുള്ള ജീവിതനിരൂ

പണത്തിൻെറ അകൃത്രിമത്വവും ഹൃദയംഗമത്വവും എത്രയെന്നു് ധരിച്ചിട്ടുള്ളവർ കേവല തത്വകഥനത്തെ താലോലിക്കയില്ല.

3. 'റിയലിസം' അഥവാ യഥാതഥവൎണ്ണനം.

മഹാകവി കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരും മററും പുരാണേതിവൃത്തങ്ങളിൽ ഉദ്ഭടമായോ അനുദ്ഭടമായോ കേരളീയഛായ കലൎത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ജീവിതത്തേയും തൽപരിതഃസ്ഥിതികളേയും, സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളാകുന്ന കണ്ണടകൾ വെക്കാതെ, സ്വന്തം കണ്ണുകൊണ്ടു നേരിട്ടും സൂക്ഷ്മമായും വീക്ഷിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അടുത്ത കാലംവരെ നമ്മുടെ കവികൾ കൈക്കൊണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. ശാസ്ത്രോക്തങ്ങൾ ആദരിക്കയാണെങ്കിൽകൂടി, എന്തിനേയും നേരിട്ടുദശിച്ചു്—എന്നുവെച്ചാൽ അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി—സ്വതന്ത്രമായി വൎണ്ണിക്കുകയാണു് ഉത്തമകവിയുടെ ധൎമ്മമെന്നു പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് കാണിച്ചവരിൽ പ്രഥമഗണനീയനാണു് കുമാരനാശാൻ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വൎണ്ണനകൾ സങ്കേതജടിലങ്ങളോ യഥാൎത്ഥത്തിൽനിന്നു അകന്നവയോ അല്ല. കരുണയിലെ നായികാവതരണം, വൎത്തകാഗമനം, ശ്മശാനം, മുക്തിദാനം, തൽഗ്രഹണം ഇത്യാദിയോ ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയിലെ നായികാനായകന്മാരുടെ പ്രഥമദശനം, നായികയുടെ അനന്തരവികാരങ്ങൾ, അവളുടെ ഗൃഹത്യാഗവും ആശ്രമപ്രാപ്തിയും, അവളുടെ പരിവൎത്തനം, യഥാസ്ഥിതികന്മാരും ഉൽപതിഷ്ണുക്കളും തമ്മിലുള്ള സംഘൎഷണം, കോടതികയററം ഇത്യാദിയോ നോക്കുക. ഓരോന്നും സാംഗത്യസീമയെ അതിക്രമിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, വായനക്കാരുടെ പരിചയത്തിൽനിന്നുദിച്ചതോ എന്നു തോന്നുമാറു് ഏററവും സ്വാഭാവികമായിരിക്കുകൂടി ചെയ്യുന്നു. അനുഭവത്തോടുള്ള ഈ അടുപ്പം വൎത്തകൻേറയും ശ്മശാനത്തിൻേറയും വൎണ്ണനങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ചു് പരിസ്ഫുടമായിട്ടുണ്ടു്. 'ദുരവസ്ഥ'യിലേക്കു് കടന്നാൽ വൎണ്ണനകൾ കുറെക്കൂടി അനുഭവോത്ഥാപിതമായിക്കാണാം. ഇതിവൃത്തങ്ങളും പരിതഃസ്ഥിതികളും എത്രത്തോളം നമ്മുടെ സാധാരണജീവിതത്തോടടുക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം വൎണ്ണനകൾ 'റിയലസ്റ്റിക്കാ'ണെന്നു വേണം പറയുവാൻ. സാധാരണത്വം കുറഞ്ഞ സംഭവങ്ങളിലും കഴിയുന്നത്ര 'റിയലിസം' വരുത്താൻ കുമാരനാശാൻ ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കരുണയിലെ അന്തിമഘട്ടമോ ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയിലെ ആദിമഖണ്ഡങ്ങളോ സൂക്ഷിച്ചു വായിക്കുക. ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയിൽ ആനന്ദൻേറയും

മാതംഗിയുടെയും പ്രഥമ ദർശനവും അനന്തരം മാതംഗിക്കുണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങളും അവയാൽ പ്രേരിതയായി അവൾ പോകുന്ന പോക്കും, വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ ശാസ്ത്രോക്തങ്ങളെ കടുകിടപോലും അവഗണിക്കാതെ, സ്വാഭാവികത്വത്തിന്റെ മൂർദ്ധന്യത്തോളം എത്തുന്നതിന് കവിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ ആശാന്റെ 'റിയലിസം', എന്തും അനുഭവേരിതമായ മട്ടിൽ വർണ്ണിക്കുക എന്നുള്ളതാകുന്നു. നായികാനായകന്മാരേയും മററു പാത്രങ്ങളേയും 'അതിശയോക്തി'പരികല്പിതമായ സങ്കേതപഞ്ജരത്തിലിട്ട് വളർത്തുന്ന പഴയ സമ്പ്രദായത്തോടുള്ള യാത്രപറച്ചിലാണ് ആശാന്റെ 'റിയലിസം.'

ചിലർ ചോദിച്ചേക്കാം, എന്തും യഥാതഥമായി വർണ്ണിക്കുന്ന റിയലിസമല്ലേ ആശാന്റേതെന്ന്. യഥാതഥമെന്നതിന്, യാതൊന്നും വിടാതെ സകലവും എണ്ണിയെണ്ണിപ്പറയുക എന്നാണ് അർത്ഥം വിവക്ഷിക്കുന്നതെങ്കിൽ, ആ 'റിയലിസം' കുമാരനാശാൻ ധന്യവാദം ചെയ്യുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പിച്ചുത്തരം പറയാം. എത്ര സ്വാഭാവികമായ വർണ്ണന പരിശോധിച്ചാലും കാണാം കുമാരകവിയുടെ കലാകൌശലം. ഒരു സംഭവത്തിന്റേയോ രംഗത്തിന്റേയോ വ്യക്തിയുടേയോ പ്രതീതി ഉളവാക്കുവാൻ ഏതേതംശങ്ങൾ വർണ്ണിക്കണമോ അവ മാത്രമേ അദ്ദേഹം സ്പർശിക്കയുള്ളു. ആ സ്പർശനത്തിലും വർത്തിക ചിലേടത്ത് കനപ്പിക്കുവാനും മററു ചിലേടത്ത് കൂർപ്പിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. അപ്രധാനങ്ങളും സുപ്രധാനങ്ങളും പരിത്യാജ്യങ്ങളും അപരിത്യാജ്യങ്ങളും വിവേചിക്കുവാൻ വേണ്ട ത്രാണി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടെന്നർത്ഥം.

സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ രണ്ടാമത്തേതിനെ മാത്രം വർണ്ണിക്കുന്ന 'റിയലിസ'മാണ് കുമാരനാശാന്റേതെന്നു തോന്നുന്നവരും ഇല്ലെന്നില്ല. അവർ ഒന്നോർക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആശാൻ ദുഃഖം വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു ലോകത്തിലെ കഷ്ടപ്പാടുകളുടെ ഒരു പട്ടിക ഹാജരാക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയല്ല, നേരെ മറിച്ച് മാനുഷചൈതന്യത്തിന്റെ ഉച്ചകോടിയെ അനാവരണം ചെയ്യണമെന്നുള്ള മഹനീയാദർശത്തോടുകൂടിയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ സന്താപസങ്കുലമായ ജീവിതം, ലോകത്തെ സർവ്വശക്തികളോടുംകൂടി ശപിക്കുന്ന നാറിപ്പൊളിഞ്ഞ 'റിയലിസ'ത്തിനുപകരം മനുഷ്യന്റെ ആത്മശക്തിയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്ന അത്യുജ്ജ്വലമായ 'ഐഡിയലിസ'മാണ് ഉദാഹരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് അല്പമാലോചിച്ചാലറിയാം.

സാധാരണന്മാരുടെ കണ്ണിൽ നളിനിയിലേയും കരുണയിലേയും മററും ജീവിതം ശോകപയ്യവസിതം തന്നെ. എന്നാൽ കവിയുടേയും തൽസദൃശന്മാരുടേയും നോട്ടത്തിൽ അതു വിജയശ്രീലാളിതമാണ്. എങ്ങനെയെന്നു ചോദിച്ചാൽ, ഷേക്സ്പിയറിയൻ ട്രാജഡികളിൽപോലെയെന്നു മാത്രമാണുത്തരം. പക്ഷേ അങ്ങനെ 'ഐഡിയലിസ'ത്തിൽ കലാശിക്കുന്ന ജീവിതത്തിൻെറ ഓരോ ഭാഗവും തികഞ്ഞ 'റിയലിസ'ത്തോടുകൂടിയാണ് വണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നു സമ്മതിക്കാം. ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയെപോലെയുള്ള കൃതികളിൽ വർണ്ണിതമായ ജീവിതം, മരണത്തിലല്ല പയ്യവസാനിക്കുന്നതെങ്കിലും ലോകായതികന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ സന്താപജജ്ജരിതമെന്നേ വരികയുള്ളു. പക്ഷേ അവിടേയും ആശാൻെറ പോക്ക് 'ഐഡിയലിസ'ത്തിലേക്കാണ്.

നാനാവിഷയങ്ങളുടെ വർണ്ണനയെ 'യഥാതഥം' അല്ലെങ്കിൽ അനുഭവാത്മകമാക്കുന്നതിൽ കുമാരമഹാകവി കുചേലവൃത്തകാരനെ മനഃപൂവ്വം അനുകരിച്ചിരിക്കണമെന്നു സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ ഘോഷിക്കയുണ്ടായല്ലോ. അതേപ്പററി ഇവിടെ ഒരു വാക്കു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മലയാളകവിതയുടെ ചരിത്രം പദാൽപദം പരിശോധിച്ചാൽ വർണ്ണനകൾക്കുള്ള അനുഭവാത്മകത്വം, എങ്ങനെ കവികളുടെ നൈജമായ ലോകാലോകനത്തോടൊപ്പം വളന്നുവന്നുവെന്നു കാണാം. ആ വളച്ചയുടെ പൂവിടലാണ് കുമാരനാശാൻെറ 'റിയലിസം.' അതിനു പ്രേരകമായി അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരു മാതൃകയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. മലയാളത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും, ഒരു പക്ഷേ ബംഗാളിയിലും നല്ല അവഗാഹം നേടിയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു ഉത്തമനിദശ്നങ്ങൾ ലഭിക്കുവാൻ തെല്ലും ക്ലേശിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കയില്ല.

നീവാരാഃ ശുകഗർഭകോടരമുഖഭ്രഷ്ടാസ്തരൂണാമധഃ etc.

കണ്ഡൂലദ്വിപഗണ്ഡപിണ്ഡകഷണാ കമ്പേന സംപാതിഭിഃ etc.

എന്നിങ്ങനെ 'റിയലിസം' തുളുമ്പുന്ന വർണ്ണനകൾ എത്രയെത്ര സംസ്കൃതത്തിൽ തന്നെയുണ്ട്? അവ കുമാരകവിക്ക് ഉദ്ബോധകങ്ങളായിരുന്നിരിക്കാൻ പാടില്ലേ? മലയാളത്തിലെ മിക്ക കവികളും അവ വായിച്ചാസ്വദിച്ചിട്ടുള്ളവരാണല്ലോ. അവരിൽ അധികംപേരും അവയെ കാലദേശഭേദം ഗൌനിക്കാതെ പകത്താനേ ഒരുമ്പെട്ടുള്ളു. കുമാരനാ

ശാനെപ്പോലെയുള്ളവരാകട്ടെ അവയിലടങ്ങിയ കലാരഹസ്യം അവധാരണം ചെയ്തു പുതിയ പുതിയ വിഷയങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുവാൻ കെൽപ്പുള്ളവരായി. ഇംഗ്ലീഷിൽ ആരായുകയാണെങ്കിൽ, കുമാരനാശാന്റെ റിയലിസത്തിനും ഐഡിയലിസത്തിനും ഉയിരരുളിയ നിശ്വാസങ്ങൾ എങ്ങുനിന്നു വന്നുവെന്നു കുറെക്കൂടി വ്യക്തമായി മനസ്സിലാകും. ഈ വസ്തുതകൾ മറന്നിട്ടോ മറച്ചിട്ടോ സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ പറയുംപോലെ കുചേലവൃത്തം വഞ്ചിപ്പാട്ടായിരുന്നിരിക്കണം കരുണയിലെ വർണ്ണനകൾക്കു സംപ്രേരകമെന്നഭിപ്രായപ്പെടാൻ പ്രയാസം വളരെയുണ്ട്. കുചേലവൃത്തം നല്ലൊരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണെന്നു എളുപ്പത്തിൽ സമ്മതിക്കാമെങ്കിലും, കലാശില്പത്തികവിൽ അതും കരുണയും തമ്മിൽ ഇണക്കമുണ്ടെന്നു പറയണമെങ്കിൽ സഹൃദയത്വത്തിന് പുതിയൊരു നിർവ്വചനം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടി വരും. യഥാർത്ഥത്തിൽ കുചേലവൃത്തകാരന്റെ വർണ്ണനകൾ, ഭക്തികൊണ്ടും രാജപ്രീണനോൽകണ്ഠകൊണ്ടും വിസ്ഫുരിതങ്ങളാണ്. തന്നിമിത്തം സ്വഭാവോക്തിയെക്കാളധികം അതിശയോക്തി അവയിൽ കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് അവയെ 'റിയലിസ'ത്തിനുദാഹരിക്കുന്നതബദ്ധമായിരിക്കും. പഴമയുടേയും പുതുമയുടേയും ഇടക്ക് പേടിച്ചു നിലകൊള്ളുന്ന അവയെ കരുണയിലെ വർണ്ണനകൾക്ക് വഴികാട്ടികളാക്കിയാൽ ആ ഉദ്യോഗത്തിന് തങ്ങളെക്കൊണ്ടാവില്ലെന്ന് അവ നിലവിളിച്ചു പറയും.

4. അലങ്കാരനിവേശനം.

ഒരു കാലത്തു ശബ്ദഭംഗിയിൽ ഭ്രമിച്ച മലയാളകവിത മറ്റൊരു കാലത്തു അലങ്കാരശോഭയിൽ മതിമറന്നു വശായി. അങ്ങനെയിരിക്കെയായിരുന്നു കുമാരനാശാന്റെയും വള്ളത്തോളിന്റെയും ഇതര നവീനകവികളുടേയും പുറപ്പാട്. അവർ, ശബ്ദഭംഗിക്കും അലങ്കാരപ്പകിട്ടിനും കവിതയിൽ വന്നുകൂടിയ അയഥാർത്ഥമായ സ്ഥാനം നിരാകരിക്കതന്നെ ചെയ്തു. കുവലയാനന്ദത്തിലുള്ള സകലാലങ്കാരങ്ങളുടേയും ഉദാഹരണങ്ങൾ നിരത്താനുള്ള വെമ്പലോ അലങ്കാരദ്വാരാ തങ്ങളുടെ വിജ്ഞാനഭാണ്ഡം അഴിച്ചുകാട്ടാനുള്ള തിടുക്കമോ അവർക്കുണ്ടായില്ല. അവരിൽ വിശേഷിച്ചു കുമാരനാശാൻ ഉല്ലേഖഗായകനാകാൻ സ്വപ്നേപി അഭിലഷിച്ചിരുന്നില്ല. അലങ്കാരങ്ങളിൽ ഏതെല്ലാമാണ് പരമാർത്ഥത്തിൽ സൌന്ദര്യോദ്ധായകങ്ങളെന്നും അവയെ എങ്ങനെവേണം തിര

ഞെടുത്തുപയോഗിക്കാനെന്നും അവയുടെ പരമധർമ്മങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നും അദ്ദേഹം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

വർണ്ണനാവിഷയം എന്തായാലും, അതിനെപ്പററി വായനക്കാർക്കുണ്ടാകുന്ന പ്രതീതിക്കു വ്യക്തിയും ശക്തിയും വരുത്തുകയെന്നതാണ് അലങ്കാരത്തിൻെറ പ്രധാനോദ്ദേശം. സ്ഥാനസ്ഥമായ ഒരു പോറൽകൊണ്ടു് ചിത്രകാരനെന്നപോലെ സംക്ഷിപ്തഭാസുരമായ ഒരലങ്കാരംകൊണ്ടു് കവി വർണ്ണ്യവിഷയത്തെ വിസ്പഷ്ടോജ്ജ്വലമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതാണ്. ഇക്കാര്യത്തിൽ കവി വിജയിയാകണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന അലങ്കാരം സമുചിതവും, ക്ലേശംവിനാ സമ്പാദിതവും, കഥാവൈചിത്ര്യമാത്രാനപേക്ഷവുമായേ കഴിയൂ. ഈ പ്രത്യേകതകൾ ഹോമറുടേയും വാത്മീകിയുടേയും കാളിദാസൻേറയും അലങ്കാരങ്ങൾക്കു് വേണ്ടുവോളമുണ്ടു്. രഘുവംശത്തിലും, കുമാരസംഭവത്തിലും, ശാകുന്തളത്തിലും ഉള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ പരിശോധിക്കുക. വർണ്ണ്യവിഷയത്തിൻെറ നാലുപാടും തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോഴക്കും ഉചിതാലങ്കാരങ്ങൾ കവിക്കു ലഭിക്കുന്നതായികാണാം. ഓരോന്നും അക്ലിഷ്ടമനോഹരം. കണ്ടാൽ കല്ലുവെച്ചപോലെതോന്നും. അതാണ് 'ഉപമാകാളിദാസസ്യ' എന്നെല്ലാം പ്രാചീനന്മാർ പ്രശസ്തി പാടിയതിൻെറ കാരണം. അലങ്കാരനിവേശനത്തിൽ കുമാരനാശാൻ കാളിദാസാദികളുടെ അക്രീതദാസനാണ്.

ഛിന്നമുഖിയാമവൾ തൻകെട്ടുന്ന സംജ്ഞ, വിരലാ-
ലുന്നയിച്ചദീപംപോലൊന്നുജ്വലിക്കുന്നു.

എന്നും,

പരംപിന്നെയുഴന്നെങ്ങും മിഴികളൊന്നുഴിഞ്ഞങ്ങ-
ത്വരയിലവൾ ജീവിച്ചു ശ്രുദ്ധിതേടിട്ടും
ക്ഷണത്തിൽചെന്നു ഞെരുങ്ങിപ്രപഞ്ചം നിന്നഹോ ഹിമ-
കണത്തിൽ ബിംബിച്ചുകാണും കാനനംപോലെ

എന്നും ഉള്ള യശോലാളിതങ്ങളായിട്ടില്ലാത്ത ഉപമകളെക്കുറിച്ചാലോചിക്കുക. അവ എത്ര അക്ലിഷ്ടങ്ങളും സന്ദർഭാനുരൂപങ്ങളും കമനീയങ്ങളുമായിരിക്കുന്നു! അണയാറായ വിളക്കിൻെറ തിരി വിരൽകൊണ്ടൊന്നു നീട്ടിയാൽ പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന ദീപ്തിവിലാസം, മിക്കവാറും നിസ്സംജ്ഞയായ വാസവദത്തക്കു് നായകകരസ്പർശത്താൽ ഉടനടി അനുഭവപ്പെട്ടന്ന വികാരവിജ്റംഭണത്തെ, ഒരിന്ദ്രജാലത്താലെന്നോണം വെളി

പ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഇത്രതന്നെ അഭിനന്ദനീയമാണ് നിർവ്വാണാർഹയായ നായികയുടെ ക്ഷാളിതഹൃദയത്തിൽ ലോകഭോഗങ്ങളൊന്നിച്ചു അവസാനക്കയ്യായി എത്തിനോക്കുന്നതിനെ പടുത്വത്തോടെ വർണ്ണിക്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ ഉപമാനവും രണ്ടും അതിവസാധാരണങ്ങൾ. അവ മനസ്സിലാക്കുവാൻ വായനക്കാരനു വിശേഷിച്ചു പാണ്ഡിത്യമൊന്നും വേണ്ടതില്ല. ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയിൽ,

> പൊന്മുകിൽച്ചാർത്തുകൾനീക്കി-യുദി-
> ച്ചുന്മുഖനാം രവിപോലെ

എന്നുള്ള ഉപമയുടെ പഴക്കം ലോകാരംഭത്തോളം എത്തുന്നുണ്ട്. എന്നിട്ടും അതിരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ അതിനുള്ള ഔചിത്യം കുറച്ചല്ല.

1. ഭാസുരനക്ഷത്രംപോലെ ഭംഗിയിൽ വിടുർന്നിടുന്ന
   കേസരമുകുളമുണ്ടോ ഗന്ധമേലാതെ?
2. ഭാനുമാനിൽനിന്ന്-കടപ്പൊട്ടിപ്പറന്നെത്തും കതിരുപോലെ
3. തടിയനരയാലതു തലയിൽ തികാളുംനേടും
   ചുടലബ്ഭൂതം കണക്കേ ചലിച്ചുനിൽപ്പൂ.
4. അന്തിമമാം മണമർപ്പിച്ചടിവാൻ മലർകാക്കില്ലേ
   ഗന്ധവാഹനെ? രഹസ്യമാർക്കറിയാവൂ.
5. ബദ്ധപങ്കമായോടുന്നിതൊരു കാലംനദി, പിന്നെ
   ശുദ്ധികലർന്നൊരു കാലംശോഭതേടുന്നു-

ഇത്യാദി സാദൃശ്യമൂലകങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങൾ ഒട്ടു വളരെ കരുണയിൽ തന്നെയുണ്ട്. അവയെല്ലാം അദൂരാനീതങ്ങളും സന്ദർഭോചിതങ്ങളും നിപുണനിവേശിതങ്ങളുമാണെന്നു ആരും സമ്മതിക്കും. ശ്ലേഷംകൊണ്ടോ മറ്റേതെങ്കിലും സർക്കസ്സുകൊണ്ടോ വായനക്കാരനെ അന്ധാളിപ്പിക്കുന്ന അലങ്കാരങ്ങളൊന്നും കുമാരനാശാൻ ഉപയോഗിക്കാറില്ല.

പിഴിഞ്ഞാൽ നീരില്ലാത്ത പഴഞ്ചൻ സങ്കേതങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള ഉപമാനാദികളും അദ്ദേഹം തള്ളിയിരിക്കുന്നു. എന്നുവെച്ചിട്ട്, ചില കവികളെപ്പോലെ മോട്ടോർകാറും വിമാനവും വൈദ്യുതദീപവും മററും ഇറക്കുമതി ചെയ്ത്, എങ്ങനെയെങ്കിലും അലങ്കാരങ്ങൾക്ക് നവീനത്വം സാധിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ബദ്ധപ്പെടുന്നതായി കാണുകയില്ല. എന്നും പ്രാചീനവും എന്നും അർവ്വാചീനവുമായ പ്രകൃതി തന്നെയാണ് ആശാൻെറ അലങ്കാരമഹാകോശം. ഇതുവരെ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള അലങ്കാരങ്ങ

ളെല്ലാംതന്നെ പ്രകൃതിയിൽനിന്നുപാത്തങ്ങളാണ്. പഴമ അവയുടെ മേന്മക്ക് ബാധകമല്ല. എന്തും ഉചിതവും സുന്ദരവുമാക്കിത്തീക്കുവാൻ കവിക്കു കഴിയുമെന്നു അവ കാണിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയെ മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളോട്ട് അനുകമ്പയുള്ളതാക്കി വർണ്ണിക്കുവാനും കുമാരനാശാൻ ശക്തനായിട്ടുണ്ട്.

‘യമുനയിളംകാററു തിരതല്ലി’ ഇത്യാദി അതിനുദാഹരണമാകുന്നു.

മഹാകവി വള്ളത്തോൾ ഒരിക്കൽ പറകയുണ്ടായി, ഏറെക്കുറെ വാസനയും പഠിപ്പും പരിചയവും ഉള്ളൊരു കവിക്ക് നൂതനാലങ്കാരങ്ങൾ എത്ര വേണമെങ്കിലും കിട്ടും, പക്ഷെ അവ വേണ്ട സ്ഥാനങ്ങളിൽ വേണ്ട മാതിരി ഘടിപ്പിക്കുവാനാണ് വിഷമം എന്നു്. ഇതൊരു വലിയ പരമാത്ഥമാണ്. കുമാരനാശാൻ ഈ തത്വം സംപൂണ്ണമായി ധരിച്ചിരുന്നു. വർണ്ണനാവിഷയത്തെ വായനക്കാരൻെറ കണ്ണിൽനിന്നു മറച്ചു കളയത്തക്കവണ്ണം ഒരിടത്തെങ്കിലും അദ്ദേഹം അലങ്കാരം പ്രയോഗിച്ചുകണ്ടിട്ടില്ല. എവിടേയാണ് അലങ്കാരത്തിൻെറ ആവശ്യം എവിടേയാണ് അതു് അനാവശ്യം—ഈ വകതിരിവ് ശ്രേഷ്ഠകവികളുടെ മുഖ്യധമ്മങ്ങളിൽ ഒന്നാണെങ്കിൽ, അതു കുമാരനാശാനുള്ളടത്തോളം മററധികം കവികൾക്കില്ല.

5. പാത്രവിധാനം.

നാടകത്തിലും നോവലിലുമല്ലാതെ, കവിതയിലുണ്ടോ പാത്രനിമ്മാണമെന്നു് അടുത്ത കാലംവരെ മലയാളികൾ സംശയിച്ചിരുന്നു. സങ്കല്പവിഭാസുരമായ വർണ്ണനയിൽ കവിഞ്ഞൊന്നും കവിതയിലില്ലെന്നായിരുന്നു മിക്കവരുടേയും ധാരണ. കുറെ നാളായി ആ ധാരണക്കു മാററം ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനു സഹായിച്ച കരുക്കളിൽ കാര്യപ്പെട്ടവയാകുന്നു കുമാരനാശാൻെറ കൃതികൾ. പാത്രനിമ്മാണവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം സാധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്താണ്? നായികാനായകന്മാരുടേയും ഉപപാത്രങ്ങളുടേയും ബഹിരംഗങ്ങൾ നീട്ടിപ്പിടിച്ചു വർണ്ണിക്കുക, അവരുടെ സ്വഭാവങ്ങളും പെരുമാററങ്ങളും, പത്രറിപ്പോർട്ടുകളിലെന്നപോലെ, എണ്ണിയെണ്ണി വിവരിക്കുക—ഈ രണ്ടു പതിവുകളും അദ്ദേഹം വെടിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഏതു പാത്രത്തേയും, വേർതിരിച്ചറിയാൻ വേണ്ട ബഹിരംഗവർണ്ണനകൊണ്ടവതരിപ്പിക്കുക, അനന്തരം സ്വകീയമായ വാക്കമ്മങ്ങൾ

കൊണ്ടു് സ്വഭാവം വെളിപ്പെടുത്താൻ അതിന്നു് അവസരം നൽകുക, ഇടക്കു് അവശ്യം വേണ്ട 'റിമാൎക്കുകൾ' മാത്രം കവിയുടെ വകയായിച്ചെയ്യുക—ഇവയാണു് മേല്പറഞ്ഞവൎക്കു് പകരം കുമാരനാശാൻ അനുവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ള നയങ്ങൾ. അടിയുറച്ചൊരു നോവലെഴുത്തുകാരന്റെ നയങ്ങൾതന്നെ. പാത്രങ്ങളുടെ ആകൃതിയിലും ആഡംബരങ്ങളിലുമെന്നതിനേക്കാളധികം പ്രകൃതിയിലും പ്രവൃത്തികളിലുമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോട്ടം. ആദ്യത്തെ സംക്ഷിപ്തമായ വൎണ്ണനകൊണ്ടു് ആളെ ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചു കഴിയും. അനന്തരശ്രമങ്ങളുശേഷം ആ വ്യക്തിയുടെ ഹൃദയം തുറന്നു കാണിപ്പാനായിരിക്കും. ലോകസ്വഭാവനിരീക്ഷണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അന്യാദൃശമായ വൈഭവം അപ്പോഴാണു് വെളിപ്പെടുക. കരുണയിൽ വാസവദത്ത, ഉപഗുപ്തൻ, വൎത്തകത്തലവൻ എന്നിവരെ എവിടെക്കണ്ടാലും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും. അവരുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ കവി എങ്ങനെ പടിപ്പടിയായി വികസിപ്പിച്ചു കാട്ടിയിരിക്കുന്നുവെന്നു് ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ വിസ്തരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. നളിനി, ദിവാകരൻ, മാതംഗി, ലീല, സാവിത്രി എന്നിങ്ങനെ അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള ഇതരപാത്രങ്ങളും 'കവിരേവപ്രജാപതിഃ' എന്നുള്ള ശ്ലാഘക്കു് അദ്ദേഹത്തെ അൎഹനാക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരാക്ഷേപം ചിലർ പറഞ്ഞേക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടികൾ അവസാനത്തിൽ ആദൎശപ്രതിരൂപങ്ങളായിപ്പോകുന്നുവെന്നു്. ശരിയാണു്; 'ഐഡിയലിസ'ത്തിലാണല്ലോ അദ്ദേഹത്താൽ വൎണ്ണിതമായിട്ടുള്ള ഓരോ ജീവിതത്തിന്റേയും കലാശം. പക്ഷേ ഒരു പാത്രത്തെക്കുറിച്ചും 'നൈതദുപപദ്യതേ' എന്നാക്രോശിക്കുവാൻ വഴിയില്ല.

ഒരു നിരൂപകൻ അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി, 'സമയമായില്ലെ'ന്നുള്ള മറുപടി അയുക്തമായിപ്പോയെന്നും, ഉപഗുപ്തൻ നിമന്ത്രിതനായ നിമിഷത്തിൽതന്നെ വാസവദത്തയുടെ പക്കൽ പോകേണ്ടതായിരുന്നുവെന്നും. അങ്ങനെയായിരുന്നെങ്കിൽ ദിവ്യദിവ്യനായ ഉപഗുപ്തനു കാലേതന്നെ വാസവദത്തയെ നേർവഴിക്കു തിരിക്കാമായിരുന്നുവെന്നും അതു സംഭവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ വാസവദത്തക്കു് കഷ്ടപ്പാടുകൾ വന്നുകൂടുമായിരുന്നില്ലെന്നുമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യുക്തികൾ. എല്ലാം 'എങ്കിലി'ന്മേൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വാദങ്ങൾ. 'അതുണ്ടായാലിതുണ്ടാ'മെന്നുള്ള സംഭാവനാലങ്കാരനിൎവ്വചനം പോലെയായി വിമൎശനം. ഒരു 'എങ്കിൽ'

കൂടിയായാൽ കുമാരനാശാന് 'കരുണ' എഴുതാതിരിക്കാമായിരുന്നു. അതെന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ. ഒന്നാമതായി മൂലത്തിലെ സംഭവങ്ങളെ—യഥാർത്ഥത്തിൽ നടന്നുവെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന സംഭവങ്ങളെ—ഉപേക്ഷിക്കുവാനോ കീഴ്മേൽ മറിക്കുവാനോ കവി ഒരുങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നു നാം ഓർക്കണം. പ്രസിദ്ധമായ ഒരു കഥയെ സഹൃദയപ്രത്യായകമായ മട്ടിൽ പ്രതിപാദിക്കുവാനേ കവിക്കു ബാദ്ധ്യതയുള്ളൂ. ആ ചുമതല അദ്ദേഹം നിരാക്ഷേപമാംവണ്ണം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ എന്തിന് ഇത്ര 'കുണ്ടാമുണ്ടികൾ' നിറഞ്ഞൊരു ഇതിവൃത്തത്തിൽ കുമാരനാശാൻ കൈവെച്ചു എന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാകാം. അതിനുത്തരമുണ്ട്. പാത്രങ്ങളേയും സംഭവങ്ങളേയും അതിവ സാധാരണങ്ങളാക്കുക, അത്രതന്നെ സാധാരണമായ രീതിയിൽ അവയെ ഘടിപ്പിക്കുക, അങ്ങനെ കാശിനു നൂറുവീതം കിട്ടുന്ന ജീവിതം സൃഷ്ടിക്കുക—ഈ വക ജോലികൾ മഹാകവികൾക്കുള്ളതല്ല.

ജേതാരം ലോകപാലാനാം
സ്വമുഖൈരർച്ചിതേശ്വരം
രാമസ്തുലിതകൈലാസ-
മരാതിം ബഹ്വമന്യത

എന്നു പാടിയ കാളിദാസനോടു ചോദിച്ചാൽ മതി, മഹാരഥന്മാരായ കവികൾ എത്താം ജീവിതത്തോടു മല്ലിട്ടു ജയിക്കുവാനാണ് അഭിവാഞ്ഛിക്കുന്നതെന്നറിവാൻ. തോററാലും ജയിച്ചാലും വലിയവനോടായിരിക്കണമെന്ന നയം മഹാകവികർമ്മങ്ങൾക്കും മാർഗ്ഗദർശകമായിട്ടുണ്ട്. വളരെ അസാധാരണങ്ങളും, വിപൽപരികീർണ്ണങ്ങളും, പൃഥക്കരിച്ചുനോക്കിയാൽ സ്വാഭാവികതക്കും അസ്വാഭാവികതക്കും ഇടക്കു കിടക്കുന്നവയുമായ സംഭവങ്ങളെ പരസ്പരം ഘടിപ്പിച്ച് അവയിൽനിന്നു വിസ്മാപകമാംവണ്ണം സ്വാഭാവികമായൊരു ജീവിതം നെയ്തെടുക്കുവാനായിരിക്കും മഹാകവികൾ ഇച്ഛിക്കുക. അവർ ഉപയോഗിക്കുന്ന സാമഗ്രികൾ ഉരച്ചു ഭേദപ്പെടുത്തി, മററു പല വിധത്തിലും ഇണക്കുവാൻ പാടുണ്ടായിരിക്കും. താദൃശഘടനകൾക്ക് വേണ്ടിവരുന്ന കലാത്മകമായ യത്നമാണെങ്കിൽ വലുതായിരിക്കയില്ലതാനും. എന്നാലും കലാത്മകമായ യത്നം ഏററവും അധികം ഉപയോഗിച്ചു സാധിക്കേണ്ട സംഘടനയേതോ അതിനെ ലക്ഷീകരിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും മഹാകവികൾ സാമ

ഗ്രികൾ സംഭരിക്കുകയും തമ്മിൽ ഇണക്കുകയും ചെയ്യുക. അവരുടെ സമാരംഭങ്ങൾ വിപൽപൂർണ്ണങ്ങളാണെന്നും, തൽഭിന്നങ്ങളും സുകരങ്ങളുമായ യത്നങ്ങൾക്കല്ലേ അവർ ഒരുമ്പെടേണ്ടിയിരുന്നതെന്നും സാധാരണന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാക്കു തോന്നിയെന്നു വരാം. ശാകുന്തളത്തിൽ കാളിദാസനും, സ്വപ്നവാസവദത്തത്തിൽ ഭാസനും, ഒഥല്ലോവിലും ഹാംലററിലും മററും ഷേക്സ്പിയറും, പാവങ്ങളിൽ വിക്ടർ ഹ്യൂഗോവും, ടെസ്സിലും മററും തോമസ്സ ഹാർഡിയും അന്നാകരിനീനയിൽ ടോൾസ്റ്റായിയും നിബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള പാത്രങ്ങൾക്കു് കുറെക്കൂടി സുകരമായും അത്യാഹിതങ്ങൾ കുറഞ്ഞ മട്ടിലും ജീവിതം നയിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ലേ? പക്ഷേ അന്തസ്സാരമില്ലാത്തൊരു ജീവിതത്തിൽ വെറും പാവക്കൂത്താടിക്കുവാൻ ആ പാത്രങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നവർ കാളിദാസനും ഷേക്സ്പിയറും മററുമാവുകയില്ലെന്നുമാത്രം. ആ കവിസമ്രാട്ടുകൾക്കു് ആ പാത്രങ്ങളെ മാനുഷചൈതന്യത്തിന്റെ ഉച്ചഃകോടിയോളം എത്തിച്ചു് അനഘമായ ജീവിതത്തിന്റെ താഴികക്കുടങ്ങളാക്കിയാലേ സമാധാനമാവൂ. അങ്ങനെ തോന്നുന്നതു് അവരുടെ പേരിൽ കുററമാണെങ്കിൽ, അതിനു ശിക്ഷിക്കപ്പെടുവാൻ അവർ തയാറാണു്. അവക്കു് പോകാനുള്ള വഴികൾ നിമ്നോന്നതങ്ങളും കാന്താരഭീഷണങ്ങളുമാണെന്നു് അവക്കറിയാം. എന്നിട്ടും അവയെ തരണംചെയ്തു് ഗിരിശിഖരം പ്രാപിക്കണമെന്നാണു് അവരുടെ ഉന്നം. പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഉല്ലംഘിക്കുന്നതിനിടക്കു് അവക്കു പരുക്കുകൾ പററിയേക്കാം. കാണികൾ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും കൈകൊട്ടിച്ചിരിക്കയോ കൂവുകയോ ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ. ആ പരുക്കുകൾ അവക്കു് വിജയലക്ഷ്മിയുടെ നഖക്ഷതങ്ങളായേ ശോഭിക്കയുള്ളു. ആ ധീരോദാത്തരായ മഹാകവികളുടെ സമൂഹത്തിൽ പെട്ടവനാണു് കുമാരനാശാൻ.

കാലേക്കൂട്ടി പോയിരുന്നെങ്കിൽ, ഉപഗുപ്തന്റെ ഉപദേശങ്ങൾ വാസവദത്തയെ സൽപഥഗാമിനിയാക്കുമായിരുന്നുവെന്നുള്ള ഊഹം ലോകസ്വഭാവവിരുദ്ധമാണു്. 'വിശസനം സുഖികളെ വിജ്ഞരാക്കുന്നു' എന്നുള്ളതാണു് വാസ്തവം. ദാതാവിന്റെ ദിവ്യത്വത്തെക്കാളധികം ഗ്രഹീതാവിന്റെ മനോഭാവമാണല്ലോ ഉപദേശത്തിന്റെ സാഫല്യത്തിനാവശ്യം. ദിവ്യദിവ്യനാകയാൽ ഉപഗുപ്തനു എന്തും ചെയ്യാമല്ലോ എന്ന യുക്തി ബാലിശമാണു്. ദിവ്യത്വത്തെ മാത്രം ആധാരമാക്കിയാൽ ഉപഗു

പ്തൻ വാസവദത്തയുടെ സമീപത്തിൽ പോകണമെന്നുകൂടിയില്ല. സ്വന്തം ആശ്രമത്തിലിരുന്ന് ഒരേ ഒരു നിനവുകൊണ്ട് എത്ര വാസവദത്തമാരേയും വേണമെങ്കിൽ മാനസാന്തരീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞേക്കാം. ദിവ്യത, ദിവ്യത എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ അതു മാനുഷരൂപത്തിലും മാനുഷലോകത്തിലുമാണ് നിലകൊള്ളുന്നതെന്നുള്ള പരമാത്ഥം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. മാനുഷ്യത്തിൻെറ സാവധികതപങ്ങൾക്ക് വഴങ്ങിവേണം ദിവ്യതപത്തിന് പ്രവൎത്തിക്കുവാൻ. ഉപഗുപ്തനിൽ കാണുന്നതു് അതു മാത്രമാണ്.

6. സോദ്ദേശകത്വം.

ഉദ്ദേശമില്ലാത്ത കവികൎമ്മമില്ലെന്നു തീൎച്ചതന്നെ. എന്നാൽ കലാസീമയിൽനിന്നു വിട്ടുള്ള ചില ഉദ്ദേശങ്ങളും കവിതകൾക്കുണ്ടാകാം. കുമാരനാശാൻെറ കൃതികളിൽ ചിലതിന്, ജാതിധ്വംസനവും ബൌദ്ധാദശപ്രചാരണവും വിശേഷിച്ചു കാണപ്പെടുന്ന ഉദ്ദേശങ്ങളാകുന്നു. ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയിലും ദുരവസ്ഥയിലും ജാതിധ്വംസനോദ്ദേശം പ്രകടമാണ്. അതിൻെറ ഉദ്ദാമമായ ഉന്മീലനം ആ കൃതികളുടെ കലാശില്പത്തിന് ഏറെക്കുറെ ബാധകമായിട്ടുണ്ട്. കവിതന്നെ ആ വസ്തുത മുൻകൂട്ടി കണ്ടിരുന്നിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം, ദുരവസ്ഥയുടെ അവസാനത്തിൽ,

മദ്വചനങ്ങൾക്ക് മാൎദ്ദവമില്ലെങ്കിൽ
ഉദ്ദേശശുദ്ധിയാൽ മാപ്പുനൽകിൻ.

എന്നഭ്യൎത്ഥിക്കുമായിരുന്നില്ലല്ലോ. നളിനി മുതലായ കാവ്യങ്ങളിൽ അപ്രസ്തുതോദ്ദേശമൊന്നും കയറിപ്പററിയിട്ടില്ല—കരുണയിൽ അതല്പമുണ്ട്. ബൌദ്ധാദശഘോഷണം, കരുണയുടെ കാൎയ്യമായൊരുദ്ദേശമാണ്. ഉപഗുപ്തൻ കരുണാഭിധമായ ബൌദ്ധധൎമ്മത്തിൻെറ വിഗ്രഹമായി വിളങ്ങുന്നു. അതാണ് വാസവദത്തയുടെ കഥ കഴിഞ്ഞിട്ടും അദ്ദേഹം രംഗത്തു ശേഷിക്കുന്നതും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ തുടൎന്നുള്ള ലോകസേവനത്തെ കവി സ്വാത്മനാ ധന്യവാദം ചെയ്യുന്നതും

നമസ്കാരമുപഗുപ്ത, വരികഭവാൻ നിൎവ്വാണ
നിമഗ്നനാകാതെ വീണ്ടും ലോകസേവക്കായ്;
പതിതകാരുണികരാം ഭവാദൃശസുതന്മാരെ
ക്ഷിതിദേവിക്കിന്നുവേണമധികം പേരെ

എന്നാണ് കവിയുടെ അന്തിമവചസ്സുകൾ. ഈ ഭാഗം ഒരു മാതിരി 'വെച്ചുകെട്ട്'ല്ലേ എന്നു സൂക്ഷ്മജ്ഞന്മാൎക്ക് തോന്നാം. എങ്കിലും അതു

കൃതിയുടെ ഐകാഗ്ര്യത്തെ ഭഞ്ജിക്കുന്നില്ലെന്നു് സമാധാനമുണ്ടു്. കാവ്യത്തിൻെറ ഉള്ളിൽ കടന്നു നോക്കിയാൽ ബൌദ്ധാദശകീത്തനത്തിനു ദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട വരികഠം വേറെയും കട്ടേറെക്കാണാം. മൂന്നാംഭാഗത്തിൽ ഉപഗുപ്തോപദേശം മുഴുവൻ അങ്ങനെയുള്ളതാണു്. പക്ഷേ അതും, കലാധമ്മത്തെ മനഃപൂവ്വം വ്യഭിചരിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കാൻവയ്യ.

7. രചന.

ശബ്ദഭംഗിക്കുവേണ്ടി കണക്കിലധികം ക്ലേശിക്കുന്ന തരക്കാരനല്ല കുമാരനാശാൻ. ആ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം രാജരാജൻെറ പക്ഷക്കാരനാണു്. 'പ്രരോദന'ത്തിൽ ആ പരമാത്ഥം അദ്ദേഹം വിളിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അത്ഥസൌന്ദര്യ്യം പാലിക്കുക, എന്നും, ഒതുക്കി ധ്വന്യാത്മകമാംവണ്ണം പ്രതിപാദിക്കുക – ഇവ രണ്ടിനുംവേണ്ടി, ഒരു പക്ഷേ ശബ്ദഭംഗിയെ ബലിചെയ്യാനും വ്യാകരണനിയമങ്ങളെ ഉല്ലംഘിക്കാനും അദ്ദേഹം മടിക്കാറില്ല. ശ്രവണത്തെക്കാളധികം ഹൃദയത്തെ പ്രീണിപ്പിക്കുവാനാണു് കുമാരനാശാൻ ഉന്നിയിട്ടുള്ളതെന്നത്ഥം. എന്നിരുന്നാലും ഹൃദയപ്രീണനത്തിൽ ശ്രവണപ്രീണനത്തിനു സ്വല്പം പങ്കുണ്ടെന്നുള്ള തത്വം വിസ്മരിക്കുക വയ്യ. ആദ്യകാലത്തെ കൃതികളിൽ ഈ തത്വം അനേകത്ര അനാദരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നളിനിയുടെ അവതാരികയിൽ രാജരാജൻ അതിനെപ്പററി വിശേഷിച്ചു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പിന്നീടു് ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ട കൃതികഠംക്കു രചനാദോഷങ്ങഠം കുറവാണു്. കരുണയിൽ രചന ലലിതലലിതമായിരിക്കുന്നു. ഉചിതങ്ങളും സുന്ദരങ്ങളും സുപരിചിതങ്ങളുമാണു് ശബ്ദങ്ങളൊട്ടുമുക്കാലും. നിഘണ്ടു നോക്കിക്കുന്ന പദങ്ങഠംകാണാൻ പ്രയാസം. അവയെ കോത്തിണക്കുന്നതിൽ ആശാൻ നല്ലപോലെ നിഷ്കഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദുരാന്വയങ്ങളും പരുഷതകളും ഇല്ലെന്നു പറയാം. വികാരങ്ങഠംക്കനുരൂപമായി ഭാഷാരീതി മാറുന്നതിന്നു് 'കരുണ' ഉൽകൃഷ്ടദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. രീതിക്കു ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ ശൃംഗാരത്തിനുവേണ്ട സൌകുമാര്യ്യവും രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ ബീഭത്സത്തിനു പററിയ ഔദ്ധത്യവും മൂന്നാംഭാഗത്തിൽ ശാന്തത്തിനു യോജിച്ച ഗൌരവസൌഷ്ഠവങ്ങളും ഉള്ളതായിക്കാണാം. പക്ഷേ അങ്ങുമിങ്ങും ചില ക്രിയകഠം രണ്ടു കാലും ഉറപ്പിച്ചു കുത്താൻ കഴിയാത്തവയായുണ്ടു്. ക്രിയകളെ 'ഒടിച്ചുകുത്തുന്ന' പതിവു് ആശാനു് ആരംഭത്തിലേ ഉള്ളതാണു്. കരുണയിലെ തെളിഞ്ഞ ഭാഷാരീതിയിലും അതിനു സ്ഥാനം കിട്ടിയെന്നയുള്ളു. ശീലിച്ചതുപോകാൻ പണിയുണ്ടല്ലോ. (ജേ. എം.)

ഭാഷാസാഹിത്യസമിതി.

(റിപ്പോർട്ട്)

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൻെറ ബഹുമുഖമായ അഭിവൃദ്ധിയെ പുരസ്കരിച്ച് പുതുവത്സരത്തിൻെറ പുലരിയിൽ രൂപവൽകൃതമായ സമിതിയുടെ പ്രവൎത്തനങ്ങൾ നിൎവ്വാഹകസംഘത്തിൻെറ തിരഞ്ഞെടുപ്പോടുകൂടി സമാരംഭിച്ചു.

നിൎവ്വാഹകസംഘം.

പ്രൊഫസ്സർ ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി അവർകൾ — അദ്ധ്യക്ഷൻ.

കെ. പി. ഗോവിന്ദൻ നമ്പൂതിരി	cl. iv.	കെ. പരമേശ്വരൻ	cl. ii
വി. കെ. കുഞ്ഞൻ ശാസ്ത്രി	,,	എം. എ. അന്തോണി	,,
വിദ്വാൻ, പി. ടി. തോമസ്	,,	സി. മാധവപുതുവാൾ	,,
എം. ഗോപാലകൃഷ്ണമേനോൻ	,,	പി. പുരുഷോത്തമൻ	,,
കെ. എം. ജോസഫ്	,,	ഇ. ചന്ദ്രശേഖരമേനോൻ	,,
കെ. ചക്രപാണിമാരാർ	,,		

കെ. കെ. അനന്തകൃഷ്ണൻ (കാൎയ്യദൎശി)

ഉൽഘാടനം:

1114 ചിങ്ങം 17-ാംനു- സായാഹ്നത്തിൽ മെഡ്ലിക്കോട്ട് ഹാളിൽ കൂടിയ യോഗത്തിൽ വെച്ച്, ശ്രീമാൻ ആററൂർ കൃഷ്ണപിഷാരടി അവർകൾ മാതൃഭാഷയുടെ ബഹുമുഖമായ പ്രാധാന്യത്തെ പ്രകീൎത്തിക്കുന്ന നാതിസംക്ഷിപ്തമായ ഒരു പ്രസംഗത്തോടുകൂടി സമിതിയുടെ ഉൽഘാടനകൎമ്മം നിൎവ്വഹിച്ചു.

പ്രത്യേകപ്രസംഗങ്ങൾ.

മോൺസിഞ്ഞോർ പാറേലാക്കാരനവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ, കന്നി 17-ാംനു- കൂടിയ യോഗത്തിൽ, ഡാക്ടർ ചേലനാട്ട് അച്യുതമേനോനും, വിദ്വാൻ സി. ഐ. ഗോപാലപിള്ള എം. എയും, "ആംഗല സർവ്വകലാശാലകളും പൌരസ്ത്യപഠനവും" "വള്ളത്തോളിൻെറ കവിത" എന്നീ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു യഥാക്രമം ഓരോ പ്രസംഗം ചെയ്തു.

കന്നി 27-ാംനു- സായാഹ്നത്തിൽ വിദ്വാൻ മാമ്പററ വിരൂപാക്ഷൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് "ഭാഷയിലെ രസപ്രകടനങ്ങളും വ്യംഗ്യങ്ങളും" എന്ന വിഷയത്തെ അധികരിച്ച് ഫലിതവിലസിതമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. യോഗത്തിൽ പ്രൊഫസ്സർ പി. സി. ദേവസ്യ അവർകൾ ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചു.

"അഭിനവപദ്യസാഹിത്യത്തിൽ വള്ളത്തോളിനുള്ള സ്ഥാനം" എന്ന വിഷയത്തെ മുൻനിറുത്തി വിദ്വാൻ ടി. എം. ചുമ്മാർ, തുലാം

29-ാംനു- ഫാദർ കെ. ജോൺ മററം അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ യോഗത്തിൽവെച്ചു്, പ്രസംഗിക്കുകയുണ്ടായി.

സാധാരണ യോഗങ്ങൾ.

സമിതിയുടെ ഒരു സാധാരണയോഗം കന്നി 6-ാംനു- സായാഹ്നത്തിൽ കൂടുകയുണ്ടായി. തദവസരത്തിൽ അഗ്രസനാധിപത്യം വഹിച്ചതു് പ്രൊഫസ്സർ ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി അവർകളായിരുന്നു. "ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതകളെ"ക്കുറിച്ചു് ശ്രീമാൻ, സി. പ്രഭാകരമേനോൻ ഒരു പ്രബന്ധം വായിച്ചു. ശ്രീമാൻമാർ കെ. പി. ഗോവിന്ദൻ നമ്പൂതിരി; വി. കെ. കുഞ്ഞൻ ശാസ്ത്രികൾ; സി. കെ. ഗോവിന്ദൻ മുതലായവരും പ്രസ്തുത വിഷയത്തെ അധികരിച്ചു് പ്രസംഗിക്കുകയുണ്ടായി. ശ്രീമാൻ അമ്മാമൻ തമ്പുരാനവർകളുടെ ദേഹാത്യയത്തിൽ അനുശോചിച്ചുകൊണ്ടും ശ്രീമാൻ ആററൂർ കൃഷ്ണപിഷാരടി അവർകളുടെ ഷഷ്ടിപൂർത്തിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ധന്യവാദമരുളിക്കൊണ്ടും ഓരോ പ്രമേയം യോഗം പാസ്സാക്കുകയുണ്ടായി.

തുലാം 11-ാംനു- പ്രൊഫസ്സർ വി. ശങ്കരക്കുട്ടിമേനോൻ അവർകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടിയ യോഗത്തിൽ "ആശാന്റെ ജീവിതവിമർശ"ത്തെ അധികരിച്ചു് ഒരു പ്രബന്ധം ശ്രീമാൻ വി. കെ. കുഞ്ഞൻശാസ്ത്രികൾ വായിച്ചു. പ്രകൃതവിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് ശ്രീമാർമാർ കെ. പി. ജി. നമ്പൂതിരി; കെ. ചക്രപാണിമാരാർ; പി. അപ്പുക്കുട്ടമേനോൻ; എം. കുമാരൻ മുതലായവർ ഓരോ പ്രസംഗം ചെയ്തു.

വള്ളത്തോളിന്റെ ഷഷ്ട്യബ്ദപൂർത്തി.

സമിതിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ, മഹാകവിയുടെ അറുപതാമത്തെ ആട്ടത്തിരുനാൾ ആഘോഷിക്കുവാനായി, തുലാം 24-ാംനു- സായാഹ്നത്തിൽ തൃശ്ശൂർ നഗരത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥിനീവിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഒരു മഹായോഗം കൂടി. മോൺസിഞ്ഞോർ പാലോക്കാരൻ അവർകൾ അദ്ധ്യക്ഷപീഠമലങ്കരിച്ചു. ഹാരമണിയിച്ചശേഷം മഹാകവിയുടെ കൈരളീസേവനത്തെ പ്രശംസിച്ചുകൊണ്ടു് വിദ്യാർത്ഥിനീവിദ്യാർത്ഥികളിൽ പലരും പ്രസംഗിക്കുകയും കവിതകൾ വായിക്കുകയുമുണ്ടായി. വിദ്യാർത്ഥിനീവിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഒരു മംഗളപത്രം മഹാകവിക്ക് ശ്രീമാൻ വി. കെ. കുഞ്ഞൻശാസ്ത്രികൾ വായിച്ചു് സമർപ്പിച്ചു. ഇതിനെല്ലാം കൃതജ്ഞത പ്രദർശിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു് മഹാകവി നാതിദീർഘമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. അദ്ധ്യക്ഷൻ തന്റെ ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തിൽ മഹാകവിക്ക് ദീർഘായുസ്സ് ആശംസിച്ചു. പ്രൊഫസ്സർ ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി അവർകളുടെ കൃതജ്ഞതാപ്രകടനത്തോടുകൂടി യോഗം പര്യവസാനിച്ചു. (കാര്യദർശി)